

猫神

DojinKun

Mục lục

1

2

3

4

5

6

7

8

9

Lời bạt

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

Tôi ngồi khoanh chân xếp bằng, cố gắng suy nghĩ việc mình cần nói với cô gái nhỏ đang ngồi trước mặt mình.

Có điều cô nàng không phải người bình thường, mà nên dùng từ dị thường nhỉ ? Với cái đuôi đang ngoe ngoáy. Mái tóc của cô bé dài chấm lưng và mang một màu vàng óng mượt. Động tác đưa tay lên miệng liếm, một động tác có lẽ đã quá quen thuộc ở loài mèo, nhưng không, cô nàng ngồi trước mặt tôi đang làm những động tác hết sức đáng yêu đó. Tôi còn chưa kể đến hai cái lỗ tai mèo an toạ trên đầu con bé, chúng cứ lắc lư tỏ vẻ thích thú, nếu không phải vì tôi vừa chứng kiến một việc hết sức phi thường mới xảy ra thì có lẽ tôi đã tưởng đó chỉ là tai giả mà các Cosplayer hay đeo để hoá trang vào các nhân vật phim hoạt hình anime.

Vào tháng 10 năm ngoái.

Trên cơ thể tôi khoác tới tận 3 lớp áo dày, kèm với trên cổ là một cái khăn choàng màu tím sậm, thế nhưng tất cả vẫn không thể chống cự được cái lạnh cắt da thịt khi mùa đông sắp tới. Cố gắng bước thật nhanh, tôi phải đi cả một quãng đường dài từ chỗ làm thêm để có thể về nhà rồi nhanh chóng rúc vô chăn mà nằm.

Hôm nay khá là mệt mỏi với thời gian tăng ca tại cửa hàng tiện ích Taki Shop. Trên đoạn đường dài, tuyết trắng phủ tới tận mắt cá chân, những hạt tuyết tan ra và thấm hã vào lớp giày vải, chắc giờ đây da dưới chân của tôi nó rộp hết rồi nhỉ ? Còn tí trên cao, những toà nhà cao tầng nằm san sát nhau, một số ô cửa thì còn sáng đèn, một số thì tắt ngúm báo hiệu một ngày dài mệt mỏi đã chấm dứt. Vì vậy, khi tới đoạn tuyết chưa phủ lấp, tôi lại đi chậm dần, hưởng thụ không khí im ắng vào ban đêm ở thành phố

Aomori. Lúc này đây, sự yên tĩnh được trả lại cho thành phố nhộn nhịp tiếng xe cộ, tiếng người đi trên các vỉa hè vào mỗi sáng sớm. Cho nên tôi chỉ thích đi bộ vào ban đêm, buổi sáng tôi thường nhờ mấy đứa bạn vác tôi tới trường hoặc dậy thật sớm bắt tàu điện, tránh hoà vào dòng người nhộn nhịp ồn ào ấy.

Điện thoại tôi bỗng run nhẹ, tôi móc cái máy ra. Một hàng tin nhắn được gửi đến từ Stukasa, bạn học cùng lớp của tôi. Nội dung trong tin nhắn ghi rằng: "Này Kaito, mai tao đón mày nhé. Nhớ mà ra sớm chứ đừng để tao đợi như mọi hôm đấy". Tôi thầm cười và cho nó vô lại túi quần.

Tuyến đường giáp với công viên Hirosaki vốn quen thuộc nhưng vắng lặng không có lấy một ai, chỉ lác đác mấy người công nhân tan ca đang ra về hoặc các cặp đôi đang dắt tay nhau đi thật nhanh tới địa điểm định sẵn trong đầu họ. Tôi cũng bất giác đưa bước chân mình nhanh hơn, vừa mới sức nhớ ra một bộ phim hành động tôi đã theo dõi suốt mấy tháng nay, hôm nay là ngày chiếu tập cuối cùng. Nếu bản

thân tôi cứ đi chậm hưởng thụ thế này thì bỏ lỡ tập phim quan trọng này mất.

Thế nhưng...

Một âm thanh nào đó vang vọng khắp không gian yên tĩnh. Nó đã đưa tôi đến trước một con hẻm nhỏ tối om không có lấy một ánh đèn, nhờ vào những ánh đèn đường rọi vào bên trong cộng với mắt tôi dần thích nghi với độ sáng trong này nên nó cũng không đến nỗi gọi là không thấy gì.

"Meow...meow...", âm thanh đó lại vang lên, chúng dội vào các bức tường rồi vọng vào lỗ tai tôi như thể tôi đang đứng trước một vách núi, kêu to tên mình và nó vọng lại. Lần này, âm thanh đó đã đưa tôi đến một cái hộp cỡ trung cách ngõ hẻm khoảng vài bước chân. Tôi nhấc cái hộp lên, căn bản thì hộp làm bằng chất liệu các tông đã bị ước đẫm do tuyết tan

thấm vào, nó không đến nỗi lớn và nó cũng chả nặng, nằm gọn trên hai bàn tay của tôi.

"Meow...meow...", lại một nữa âm thanh đó lại phát ra, nhưng lần này xuất từ bên trong cái hộp. Âm thanh có phần run run và yếu ớt, nếu không phải do tôi đang cầm cái hộp gí sát vào mặt mình ngấm nghĩa thì có lẽ nó đã bị tiếng gió át đi hẳn.

Hiếu kì, tôi nhanh chóng đặt cái hộp xuống và phủi lớp tuyết phủ trên nắp hộp rồi cẩn thận mở ra.

Bên trong là một con mèo nhỏ có bộ lông màu vàng ươm. Nó đang trong tư thế cuộn tròn và ngóc cái đầu lên nhìn tôi, ánh mắt cứ láo liên như thể dò xét kẻ lạ mặt đang nhìn mình vậy.

Bé mèo này khá là nhỏ, bộ lông màu vàng lấm tấm những hạt tuyết trắng vô tình còn vướng lại. Sau một hồi quan sát, nét mặt nó có phần dễ thương và nữ tính nên tôi đã đoán ra được nó là một "cô gái" mà không cần phải nhìn vào chỗ nhạy cảm.

Tôi đưa tay vào trong, có vẻ "cô nàng" đã thiếu tình thương từ rất lâu, nó vương cái đầu nhỏ lên và cạ dần cả cơ thể vào đầu móng tay tôi mà không tỏ ra một chút gì là e sợ. Bộ lông của "nàng" tuy có phần hơi ẩm ướt do tuyết, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được nó mềm mượt đến cỡ nào nhờ vào những chỗ lông chưa ướt hẳn.

Sau một hồi vui đùa với nó trong cơn giá lạnh, lúc này tôi mới sực nhớ ra có một thứ quan trọng đang đợi mình ở nhà, bộ phim truyền hình tôi theo dõi hôm nay chiếu tập cuối cùng. Đứng lên, tôi nhanh chóng phủi đi lớp tuyết từ trên trời rơi xuống vương lại trên bộ quần áo rồi thầm nói:

"Rồi mà y sẽ tìm được chủ nhân của mình mà."

Bởi vốn dĩ bản thân tôi không thích nuôi mèo cho lắm, nhưng việc đó không có nghĩa là tôi ghét mèo, chỉ là cảm giác không muốn nuôi thôi. Có lẽ sở ghét này được truyền từ bà ngoại của tôi mà ra. Bà nói lúc trước nhà bà cũng từng nuôi một con mèo, nhưng về sau nó bỗng bỏ nhà mà đi, bà còn nói "loài mèo là loài phản bội". Từ đó nhà tôi chỉ nuôi chó mà không bao giờ nuôi một con mèo nào nữa. Nhưng đối lại nếu trong cái hộp này là một chú cún nhỏ, chắc chắn tôi sẽ bưng nó về nuôi ngay mà không cần nghĩ ngợi chi nhiều.

Nhanh chóng tôi đẩy nắp hộp lại một cách cẩn thận và kín đáo rồi trả nó về với vị trí cũ. Trong thâm tâm cũng thấy có chút xót thương cho nó, nhưng suy nghĩ "không nuôi mèo" cứ trôi lên trong lòng cộng với việc nhanh về xem phim, chúng hoà trộn lại và đập tan cái suy nghĩ sót thương đó ngay lập tức.

Và cứ thế, tôi đưa bước chân ra ngoài đầu ngõ hẻm. Con mèo dường như đã phát hiện ra không còn sự hiện diện của tôi ở đó, nó bắt đầu kêu rống lên khiến cho bầu không khí im ắng bị phá tan hoàn toàn.

Tôi vẫn bước đi, mặc kệ cho nó có kêu, gào hét cỡ nào đi nữa. Bỗng trong đầu tôi bắt đầu xuất hiện những câu hỏi mà đến tôi không biết sao nó có và có tự bao giờ.

Lỡ như nó đói quá kiệt sức mà chết thì sao? Nhưng đem nó về nuôi mà nó bỏ đi thì sao nhỉ? Lỡ nó chết vì lạnh trước khi có ai đó phát hiện ra nó thì sao? Vô vàn những câu hỏi trái chiều lẫn thuận chiều không có lấy câu trả lời khiến bộ não tôi xử lý quá mức, như thế nó sẽ nổ tung bất cứ lúc nào mà không phải báo trước.

Tôi đứng hẳn lại trước một nhà "tình thương động vật", trùng hợp chẳng? Nhìn và đọc những câu biểu ngữ bảo vệ động vật, trong tim tôi bỗng xuất hiện một ánh sáng gì đó mà tôi cho nó là tình thương mến

thương chợt loé lên. Tôi đã quay lại và bưng nó về nuôi, một hành động mà tự bản thân tôi phải bất ngờ chính mình.

Khi về đến nhà, nhìn lên đồng hồ thì đã quá khuya.

Ôi, thế là đi toi tập phim cuối cùng của mình. Lúc này tôi chỉ biết khóc thầm trong lòng.

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

Thời gian thấm thoát trôi qua, bé mèo cũng theo đó lớn lên từng ngày.

Ở độ tuổi 16, việc học lẫn việc làm thêm đè nặng trên vai, chúng nhiều lúc khiến tôi khá mệt mỏi.

Gia đình của tôi vốn sống ở Tokyo, nhưng vì một số lý do nên trường cao trung tôi theo học hiện tại lại nằm ở Aomori. Vậy nên từ khi tôi bước chân vào cao trung thì cũng là lúc tôi sống tự lập một mình.

Nếu gọi là "gia đình" thì chắc không phải. Mẹ mất sau khi hạ sinh tôi, tôi chỉ biết khuôn mặt bà thông qua những bức ảnh kỷ niệm của bố. Còn về bố tôi thì chắc khỏi nói, ông luôn đi công tác ở đảo Kagoshima, khoảng vài ba ngày trong tháng mới trở về căn nhà ở Tokyo. Thật tình tôi cũng thấy tội cho ông vì mỗi khi về đến nhà, chỉ có mỗi ông quanh quẩn trong 4 bức tường. Nhiều lúc ông muốn về thăm ngoại, nhưng khổ nỗi nhà của bà nằm tận Nagato, còn tôi với bố thì chắc 1 năm mới được gặp mặt một lần. Thế nên tình cảm gia đình tôi chưa thật sự trải qua bao giờ.

Về đến nhà, mệt mỏi thì có đó. Nhưng mỗi khi bước chân vào nhà thì con mèo cứ cuốn lấy vào chân tôi, nó cứ cạ bộ lông mềm mại vào người tôi như thể muốn nói "chủ nhân, ngài đã về". Những hành động đó khiến cho tôi cảm thấy sự mệt mỏi được xoa dịu đi phần nào.

"Nhà" ở đây tôi đang nói là một phòng trọ rộng chừng 8 chiều tức 15m², giá thành thì chỉ ở mức dành cho sinh viên. Với tiền đi làm thêm lẫn tiền bố gửi cho tôi hàng tháng, chi tất cả ra vẫn đủ cho tôi sống dư dả, nhưng cũng không vì thế mà tôi vung xài hoang phí.

Dần dần thấm thoát thời gian tiếp tục trôi, con mèo theo tôi chắc cũng đã nửa năm không hơn không kém.

..*

Điều kỳ diệu mà đến tôi cũng không tin được xảy ra cách đây khoảng vài tiếng đồng hồ tức vào buổi chiều. Khi đó trời đang đổ cơn mưa trái mùa, cũng may hôm nay lịch học tôi trống và cửa hàng tiện ích đang trong lúc xây dựng thêm nhằm mở rộng mặt bằng nên tôi không có gì làm mà chỉ ở nhà.

Vừa ngồi hưởng cơn mưa vừa ngồi đọc sách, khí lạnh bên ngoài tràn vào khiến bụng tôi bỗng réo cồn cào, chắc nó đang cần cái gì đó ấm ấm vào bụng. Tôi đưa tay xoa bộ lông mềm mượt của con mèo ngày nào còn nhỏ nhắn thì giờ đây nó đã lớn với lông cũng rậm và mượt hơn xưa rất nhiều, nó cứ cuộn tròn và nằm gọn trong ổ chân xếp bằng của tôi.

"Suki đói chưa nào? Ta làm lẩu cá ăn nhé?". Suki, cái tên tôi đặt cho nó bởi bộ lông màu vàng ươm khiến tôi nhớ đến một cô bé hàng xóm cũng mang màu tóc y như vậy. Tôi với cô bé ấy từng một thời chơi chung với nhau cho đến khi cô chuyển nhà về lại Kanto, nên tôi đã dùng tên của cô đặt cho bé mèo.

4 giờ 30 phút chiều. Nồi lẩu cá nấu rong biển sôi sùng sục trước mặt tôi và Suki. Nguyên liệu trong nồi cũng không có gì nhiều, tôi đã vận dụng toàn bộ thức ăn còn thừa hôm qua và cho tất cả vào nấu. Bên trong chỉ vón vện có một con cá tôi đã lóc hết xương, một ít rong biển khô và nước lèo hầm xương tôi làm để nấu Ramen ngày hôm qua, nêm nếm một chút và nấu. Thật tình tôi không biết thành phẩm nó sẽ ra như thế nào, nhưng đói quá rồi, chỉ cần tưởng tượng nó là một nồi lẩu cá thượng hạng trong các nhà hàng 5 sao và ăn thôi.

Vài phút trôi qua, tôi gắp một miếng cá lên và ngó, lúc này thịt cá đã chuyển sang màu trắng vậy có nghĩa là đã đến lúc thưởng thức rồi. Thuận tay tôi đưa luôn vào miệng, hương vị quả nhiên không thể chê vào đâu được. Miếng cá tan dần trong miệng khiến hương vị như bùng nổ, đầu đó trên đầu lưỡi còn đọng lại vị rong biển ngọt liệm, quả là tài bả đầu nấu đó của tôi không kém gì Thần Bếp Soma trong bộ phim hoạt hình tôi đang xem, thật sự không đến nỗi tệ hại.

Đang ngồi thưởng thức miếng cá thơm ngon trong miệng, Suki ngồi cạnh khều nhẹ vào tay tôi và kêu réo lên như thể muốn nói "tên chủ nhân ích kỷ ăn một mình đau bụng giờ", tôi nghĩ thế. Nhanh chóng tôi gắp ra một miếng và để trước mặt "cô nàng", nó hớn hở cuối xuống cặm cụi ăn như thể đã bị bỏ đói nhiều ngày vậy. Đã thế, tôi để ý thấy cái mặt của nó sung sướng như vừa tìm được kho báu, có lẽ cảm nhận của nó về món cá cũng như tôi thôi.

1 người 1 mèo, cả hai cá thể cùng nhau nhâm nhi thưởng thức món lẩu tự chế biến một cách ngon lành. Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đổ mưa khiến cho khí lạnh tràn vào từng góc ngách của gian phòng trọ. Nhẹ nhàng rót ra chén một ít rượu Sake mà tôi mới mang ra rồi đưa lên miệng hớp một ngụm, dòng nước cồn thơm thơm dần chảy xuống cổ họng và lan toả khắp dạ dày, cảm giác hơi men cũng bùng bùng lên khiến cho cơ thể tôi cảm thấy ấm áp lạ thường. Có lẽ đây là lúc trong lòng thấy bình yên nhất trong cuộc sống bận rộn tất bật thường ngày.

Cho đến lúc đó, đang bưng chén rượu Sake lên miệng mình. Một ánh sáng trắng huyền ảo toả ra ngay bên cạnh khiến tôi mém nữa là làm rơi chén rượu khỏi tay.

Ánh sáng ấy chỉ sáng một lúc rồi tắt ngúm, nhưng nó sáng đến mức làm tôi nhoè cả mắt, nhanh chóng tôi dùng tay dụi mắt rồi tìm xem cái gì phát ra nó.

Cái khoảng khắc tôi quay sang lúc đó, thời gian như thể dần ngừng trôi trong tâm trí. Bất giác tôi lùi dần ra xa khiến cho một ít rượu trên tay rung động và đổ một lên áo.

Bên cạnh tôi bây giờ...

Không còn là Suki nữa...

Thay vào đó lại là một cô gái mang thân hình mảnh mai nhưng cơ thể vẫn đầy đặn. Trên thân hình mảnh khảnh của cô không có lấy một mảnh vải che thân, chỉ có mái tóc dài chấm lưng mang màu vàng óng ả che đi bầu ngực. Cô vẫn đang trong tư thế quỳ cuối người xuống nhâm nhi miếng cá mà tôi vừa cho.

"Em...là ai?"

Cô gái ấy có vẻ đã nghe được giọng tôi nói, hai lỗ tai mà tôi cho là tai mèo nằm trên đầu cô dựng hẳn lên.

Cô nàng dần quay người về phía tôi, để lộ hai quả đồi mang làn da trắng muốt, theo tôi nghĩ ngực cô chắc chưa phát triển, chúng vẫn chỉ nhỏ bằng với độ tuổi 14-15 là cùng. Bỗng hai bên má tôi đỏ lên lạ thường.

Cô nhìn tôi, xong lại liếc nhìn xung quanh cơ thể mình, cặp đùi thon trắng nõn cứ xoay qua xoay lại, mắt cô nàng đưa từ ngực, bụng, sau đó lại lắc cái mông và...

...một cái đuôi mèo.

Tôi quay sang ly rượu trên tay và lại đưa mắt nhìn con bé đang tự dùng tay xoa bóp bộ ngực của mình, trông mặt cô như thể hai thứ đó nó lạ lẫm lắm.

Mình say quá rồi chẳng? Tôi dụi mắt rồi đặt chén rượu chưa uống cạn lên bàn. Nhìn thẳng cô nàng và khoanh chân xếp bằng, tôi xử dụng mặt nghiêm túc hỏi:

"Em là..."

"Em biến hình được rồi này", cô cắt lời tôi và đáp lại với ánh mắt long lanh như thể đây là chuyện xảy ra thường ngày của cô rồi.

"Cái gì mà ngây thơ quá sức tưởng tượng thế", tôi nổi cáu.

Thật sự đây là mơ hay thật? Chúng lẫn lộn khiến tôi cực khó hiểu. Tôi đã dùng tay mình kéo hai bên má và làm đủ mọi thứ để gọi "tôi" ở thế giới thật mau chóng tỉnh dậy.

Thế nhưng chả giúp ít được gì. Cuối cùng trong mơ màng, tôi đành tạm chấp nhận cái thực tại khó tin này.

..*

Tôi ngồi đối diện cô nàng. Xung quanh im lặng đến lạ thường, chỉ còn lại tiếng tí tách từ đồng chén bát tôi đã rửa rơi xuống, âm thanh của lò sưởi vang dội khắp cả gian phòng, bên ngoài thì mưa đã chuyển thành tuyết, tuy rơi ít nhưng cũng đủ để tạo ra khí lạnh cắt da thịt.

Cô nàng quỳ trên một tấm đệm lót màu xanh rêu, khoảng cách giữa tôi đến cô là chừng một gang tay. Xung quanh im ắng nên tôi có thể dễ dàng nghe thấy tiếng tim đập đều đặn sau cái áo sơ mi trắng tôi đã đưa cho cô nàng mặc đỡ, chúng đập từng nhịp và hoà dần vào nhịp thở của tôi.

Cả hai ngồi nhìn nhau được một lúc, tôi đành phải mở lời trước:

"Em...là ai vậy?"

Cô lắc lư cái đuôi sau lưng lẫn hai cái tai mèo trên đầu và đáp lại câu trả lời của tôi:

"Dạ em là Suki đây thưa chủ nhân."-con bé trả lời với giọng nói cực dễ thương phát ra từ đôi môi mỏng manh màu hồng đang nở nụ cười nhanh nhẩu.

"Suki...cơ sao mà em..."-tôi đưa mắt nhìn toàn diện từ đầu tới chân của con bé-"...lại biến thành người?"

"Em phải trả lời sao?"

"Tất nhiên rồi cái con bé này!"

Cô nàng gật nhẹ đầu và đứng dậy, đưa tay để trước ngực rồi đồng dục nói to:

"Em là Thần Mèo, nhưng vì lý do gì đó em quên mất đã khiến em mất công lực và hoá thành một con mèo. Nhờ anh đưa em về, mỗi đêm em đều hấp thụ dương khí từ người anh nên lúc này đã hoá lại thành người!"

"Hừm", tôi vừa nghe vừa nhẹ gật đầu, lúc đầu nghe cũng không hiểu cho lắm, nhưng càng nghe thì lại càng ly kỳ, nó như thể truyện phiêu lưu ấy.

"Ừa cơ mà em mấy tuổi?"

"Em 16 tuổi rồi thưa chủ nhân."

Bỗng trên trán tôi đổ mồ hôi, con bé bằng mình cơ mà. Chắc không thể gọi là "em" rồi.

"Hừm, khụ khụ..."-tôi ho nhẹ-"thế sao cô lại bị biến thành con mèo?"

Cô nàng đưa ngón tay chạm vào má, nhẹ nghiêng đầu sang một bên ra vẻ nghĩ ngợi.

"Em cũng không biết nữa!"

"Cái gì? Việc quan trọng như thế mà lại quên được cơ à?", tôi hét toáng lên.

"Hì hì", cô ôm đầu và cười nhẹ. Thật là hết nói nổi với cô nàng này, tôi chán nản lắc đầu.

"Hừ...", tôi chật vật khó ngủ. Phòng đã tắt hết đèn nên lúc này tối om, diện tích căn phòng tuy lớn nhưng đồ đạc đã chiếm hết chỗ nên chỉ còn lại một khí vực vừa đủ để sinh hoạt. Nhưng giờ đây lại xuất hiện thêm một cô gái xinh đẹp và vóc dáng nhỏ nhắn ở cùng, thật khiến tôi hết sức khó xử.

Tôi cố gắng ngủ. Thế nhưng đầu tôi nặng nề khiến cho cơn buồn ngủ chợt đến rồi lại đi. "Nặng nề" ở đây không phải là chỉ đầu óc tôi suy nghĩ mà nặng, chẳng qua là chân của cô nàng tự xưng là "Thần Mèo" đang gác lên trên trán của tôi. Mặc dù đã cố nhích cái đầu ra khỏi phạm vi chân của cô, nhưng càng nhích thì cô cũng nhích theo như hình với bóng. Cho đến khi lưng tôi đã chạm vào cửa kéo tủ đồ âm tường, thế là hết đường lui rồi. Quả nhiên một lúc sau thì cái chân mềm mại ấy lại an toạ ở trên trán của tôi, đã thế lâu lâu cô còn hay nói mớ "ôi cá chiên ngon quá đi chủ nhân". Tuy có hơi phiền phức nhưng trong tôi cảm thấy ấm cúng lạ thường. Tuy vậy tôi vẫn chưa tin đây là thật, thật ảo cứ lẫn lộn. Thôi thì cứ cố gắng ngủ để tỉnh mơ vậy, tôi nhủ thầm trong lòng mình.

Và những suy nghĩ đó đưa tôi dần vào giấc ngủ sâu.

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

"Tinh...tinh...", tiếng chuông báo thức điện thoại réo liên hồi. Trong cơn mê ngủ, tôi với lấy nó và mau chóng tắt đi, đến giờ dậy rồi nhỉ? Tôi còn buồn ngủ lắm, đêm qua mơ một giấc mơ lạ đến chân thật khiến cho đầu óc tôi hơi choáng váng.

Ánh sáng lọt qua khe rèm cửa rọi thẳng vào mặt tôi, cũng đã sắp tới mùa xuân nên ánh nắng dịu nhẹ hơn hẳn.

Mình vừa mơ thấy giấc mơ lạ thật đấy, nhưng cũng chỉ là mơ thôi mà. Tôi nghĩ rồi xoay người, ép cả cơ thể vào cái gối ôm. Tay tôi vô thức chạm vào một thứ gì đó mềm mềm, đã thể cảm giác lâng lâng khó tả lạ thường. Tôi tiện tay bóp vài cái, cố nghĩ xem đây là thứ quái gì mà mềm như kẹo bông, càng bóp càng thấy đỡ tay.

Ủa?

Nhà tôi đâu có gối ôm. Cảm giác không hay bao trùm lấy tôi, cơn buồn ngủ đã dặt tay nhau đi mất tự bao giờ, 5 giác quan của tôi cũng dần được kích hoạt.

Thứ tôi đang ôm mang một nước da mềm mại, hương thơm này giống với nước xà phòng tôi hay tắm thường ngày, nhưng sao nó lại thơm hơn nhiều. Mỗi lần bóp là âm thanh "ừ...ừ..." cũng phát ra theo, cho đến khi tôi sờ thấy một thứ nhô ra từ cái khối mềm mại ấy. Ngay tức khắc tôi kéo tấm mền ra khỏi người.

Cô nàng mang mái tóc màu vàng ươm, trên đầu cô an toạ hai cái lỗ tai mèo, phía sau hông còn có một cái đuôi mang màu vàng giống với mái tóc. Cô đang trong tư thế ngủ say.

Thế nhưng...

Cô không có lấy một mảnh vải che thân.

"Hảảảả?", tôi la lên kèm với động tác đẩy cơ thể lui lại, đầu va mạnh vào tường khi đã lui khỏi vị trí ngồi chừng vài cen-ti-mét. Cả đời trai tân tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến việc này, không lẽ tất cả là thật sao? Không thể nào. Tôi còn tự hỏi không biết có đụng chạm gì với cô nàng không nữa, lỡ làm gì dại dột khiến người ta mang bầu, đã thế nhìn thân hình nhỏ nhắn của cô ấy sẽ khiến người ngoài nghĩ tôi ấu dâm mà phán cho đi bóc lịch dài hạn chứ chẳng đùa.

Cô nàng hẳn đã nghe thấy tiếng tôi hét lên. Cô ngồi dậy và dụi mắt, ánh sáng từ ngoài rọi vào cơ thể mang nước da trắng cứ lóng lánh như ánh sáng gặp tuyết vậy. Giây phút đó tôi bỗng ngỡ người ra một lúc, cô ấy đẹp quá.

"Chủ nhân ngài dậy rồi ạ. Tối qua ngủ ngon không thưa ngài?"

"Cái gì mà chủ nhân, cô mau mặc áo vô ngay!"

Thật là chả hiểu nổi cô gái này. Thế nhưng tất cả việc này đã giúp tôi hiểu được tất cả là sự thật không thể chối cãi.

"Riiing...ring...", điện thoại tôi réo liên hồi. Tôi bận tay nấu đồ ăn để làm hộp Bento mang lên trường nên không thể nghe được, đành nhờ cô ấy vậy.

"Ờ...ừm, Suki, lấy giùm tôi cái điện thoại với...", nhưng tôi chưa nói hết câu thì...

"Alo, ai thế."

"Cô làm cái gì vậy, đưa cái điện thoại cho tôi!"

...cô nàng đã lấy và nghe luôn, tôi thấy thế liền tức tốc bay đến và giật lấy cái điện thoại từ tay cô. Người đang gọi đến là Stukasa, tôi để lên tai:

"Tên khốn kia, mà y để bố đợi đến bao giờ thế hả?"

"Tao xuống ngay!"

Vừa bỏ lên đã bị một tràn âm thanh chói tai đập thẳng vô màng nhĩ, có lẽ hẳn đợi đã lâu lắm rồi nên mới tức giận thế này.

"Chủ nhân ơi, ngài thích ăn đồ bị cháy đen thế này hả?"

Cô nàng nói khiến tôi giật mình, thôi chết rồi.

"Xèo xèo", âm thanh bữa trưa cháy đen của tôi đang bị nước đẩy cho ra khỏi chảo, vì lo nghe điện thoại nên tôi quên tắt bếp, thế là đi toi món trứng cuộn rồi. Hôm nay là ngày gì thế không biết.

"Yo, để mà đợi lâu."

"Lần nào cũng thế, cái tính dậy trễ của mà y khi nào mới chữa được vậy?", Stukasa chóng nạnh nói, mái tóc thời thượng Under-cut của cậu bị làn gió thổi cho đung đưa qua lại.

"À không tao dậy từ lúc sớm nhưng vì một vài lý do nên tao ra trễ...", tôi vừa nói vừa dùng ngón tay gãi lên má, tỏ vẻ hối lỗi.

Stukasa Myzukasi là bạn học chung với tôi từ lớp 8, chúng tôi thân nhau như thể anh em kết nghĩa. Nếu nói đến việc tại sao chúng tôi trở thành bạn thân thì có lẽ hơi phức tạp lắm. Cũng thêm một phần ba cậu ấy và ba tôi có quan hệ trong làm ăn, lần đầu chúng tôi gặp nhau là lúc hai ông già ấy đi nhậu mà dẫn chúng tôi theo. Cậu sống ở Kanto, nhưng ba cậu ấy được thăng chức và bắt buộc phải qua Aomori làm, thế là cả gia đình cậu ta sống ở đây luôn.

"Này Kaito, lúc này ai nghe máy thế?"

Stukasa đạp xe trên con đường nhựa có ít tuyết trắng phủ lên do trận tuyết rơi đêm qua, câu hỏi của cậu ta khiến cổ họng tôi cứng đờ, muốn nói nhưng dường như có gì đó làm chúng vướng lại ở cổ, đồng thời trên trán tôi cũng xuất hiện những hàng mồ hôi chảy xuống dần.

Nên nói hay nên giấu?

"Đừng nói mà có bạn gái mà giấu tao nhé?"

"Không có đâu, lúc đó tivi đang bật nên đúng khúc nó nghe điện thoại đó mà!"

"Ờ."

"Phù", tôi nhẹ thở dài, coi như tạm qua ải khó rồi. Về việc cô nàng ấy xuất hiện thì chắc tôi nên giấu, nhưng cũng phải cho cô ấy đi học chứ? Chẳng lẽ cứ nhốt cô ta ở nhà hoài à? Khó khăn đây.

Nói mới nhớ, trước khi đi tôi đã dặn dò cô ấy.

"Này Suki, nghe đây, tôi đi học, hôm nay chỗ làm thêm chưa sửa xong nên tôi sẽ về sớm. Tôi đã làm sẵn một phần cơm để cô ăn rồi. Nhớ này, không có ở nhà phá phách nhé! Tôi sẽ khoá cửa ngoài đấy!"

"Vâng thưa chủ nhân!", cô nàng gật đầu lia lịa thể hiện đã hiểu ý.

Nói dặn là thế nhưng không biết nhà cửa sẽ ra sao với cô ấy nữa.

"Tinh...tinh", tiếng chuông trường báo hết giờ học vang dội khắp cả ngôi trường cao trung Yomohiko. Bỗng từ phía sau, một gã đeo kính đe cả cơ thể lên lưng tôi.

"Này đi ăn trưa thôi!", Kenji choàng tay qua cổ của tôi và kéo lết như tội phạm, Stukasa thì đi theo sau.

Kenji Taijutsu, một thằng nổi tiếng nhờ cái đầu xoắn giống ca sĩ nhạc rock đang nổi gần đây. Cậu ấy là bạn của Stukasa, nên từ đó mà trở thành bạn thân lúc nào không hay. Càng trùng hợp hơn cậu ta làm chung chỗ với tôi, chỉ có điều là khác ca của nhau, hẳn làm ca chiều còn tôi làm ca tối, nếu có cơ hội thì sẽ làm cùng chung một ca.

Giờ ăn trưa đã điểm, cả ba người ngồi xếp bằng lên đồng bàn ghế đang đợi đem đi tiêu huỷ vì bị hư, thế nhưng địa điểm này là nơi bí mật cả bọn chúng tôi tụ họp, nghe thì nó có vẻ giống cái căn cứ bí mật ấy.

Tôi, Stukasa, và Kenji ngồi quay quần lại như vòng tròn, lần lượt đem hộp cơm ra để ăn.

"Ừa, cơm của mày đâu Kaito?", Kenji lấy làm lạ khi thấy hôm nay tôi uống sữa mà không mang cơm hộp theo ăn.

"À thì...sáng nay tao bận chút việc nên không nấu được", thật ra là có đấy. Nhưng khổ nỗi nó đã biến thành cục than mất rồi, chỉ còn đủ để làm phần cơm cho cô nàng kia thôi.

"Thế à, thế mày muốn ăn gì nào? Cơm katsu nhé?"

"Cơm Katsu?", đây lần đầu tôi nghe thấy món đó trong đời.

Stukasa lấy nắp đậy hộp bento của cậu ra, chia nửa hộp cơm rồi bỏ lên nắp. Kenji thì gấp 2 miếng trứng cuộn rong biển để bên cạnh rồi cậu lấy nước sốt tương rưới lên trên bề mặt, nhìn cũng khá hấp dẫn.

"Đây, ăn đi, không ăn sức đâu mà học?", Kenji đưa cho tôi. Mùi thơm phức toả ra từ trứng hoà huyện với tương lan toả dần ra khắp nơi, tôi đón lấy "dĩa" cơm từ tay Kenji.

"Cảm ơn nhé!"

"Không có gì" "là bạn bè mà", cả Kenji và Stukasa đáp kèm với nụ cười tươi trên mặt. Đúng thật là hai thằng bạn tốt, tôi thầm cảm thấy may mắn khi gặp được họ.

Và thế là buổi trưa trôi dần qua trong không khí mát dịu mùa xuân, và ở đó luôn rôm rả tiếng cười nói của ba người.

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

Tôi chuẩn bị đặt chân ra khỏi ngưỡng cửa của lớp thì...

"Em Kaito Mukosuki về phòng ban giáo viên gặp cô Mizuki có việc cần."

...âm thanh réo gọi tên tôi vang khắp nơi, rốt cuộc có chuyện gì thế nhỉ? Thường thì chỉ có việc gì đó nghiêm trọng hoặc lớn lắm mới kêu như thế này thôi.

Tôi uể oải bước vào phòng giáo viên, phía cuối của căn phòng xuất hiện một hình bóng phụ nữ đang ngồi gác chéo chân, để lộ một cặp đùi trắng và căng mọng.

"Kaito, khoẻ không con?"

"Dạ vâng..."

Người vừa nói chuyện với tôi là cô Miyumiya Mizuki, một người họ hàng mà tôi xưng hô là dì họ, khi tôi chuyển qua đây thì chính cô là người cho tôi tiền thuê phòng trọ. Cô cũng là người dạy lớp chúng tôi với bộ môn Toán, thế nên khi dạy học cô khá nghiêm khắc. Thế nhưng...

"Hự!"

"Haha, nếu không nhờ cô thì con đã nóc-out bộ môn toán kì này rồi, coi mà đái cô một chậu đi đấy."

"A dạ vâng...", tôi vừa nhết mép cười vừa ôm bụng vì bị cô cho một cú rồ đau vào bụng.

Tuy trong lớp học cô khá nghiêm khắc, nhưng bên ngoài cô đối xử với tôi không khác gì người mẹ vậy, chính cô cũng là người đã giúp bố nuôi dạy tôi nên người.

Cô choàng cả cánh tay qua cổ tôi, sau đó dùng sức ép cả đầu tôi vào bộ ngực khổng lồ của cô. Tôi bất giác đỏ mặt và cố níu người lại, nhưng khổ nỗi với cái tư thế này thì khó mà thoát khỏi gọng kìm.

"Con coi liệu mà cố học đi! Không là cô hết đường giúp đấy."

"Con biết rồi!"-tôi vừa nói vừa đẩy cái bộ ngực đó ra khỏi mặt, thật là khó thở khi bị ôm như thế này. Hên là lúc này đã hết giờ làm việc của giáo viên nên trong phòng không có ai ngoại trừ tôi và cô Mizuki. Nếu có ai trông thấy cảnh này thì không biết sẽ làm sao nữa.

Cô Mizuki dần thả lỏng tay, tôi kéo người ra khỏi cô và thuận tay lấy một cái ghế ra ngồi. Nếu không nhờ tôi kéo cái ghế ra chắc đã té đập mông chứ chẳng đùa.

Cô Mizuki dùng tay vén mái tóc màu đen pha chút nâu nhạt, để lộ ra một làn da hơi rám nắng mạnh khoẻ của cô. Trước khi trở thành giáo viên dạy Toán cô từng là trợ giảng môn Thể Dục nên làn da xuất phát từ đó bởi vốn da cô ấy rất trắng. Điều đặc biệt hơn ở cô là với thân hình cân đối đầy nữ tính này đã giúp cô giữ chức quán quân hoa khôi giáo viên cả 3 năm liền, quả không hổ danh mà. Nhiều lúc tôi cảm thấy nhan sắc của cô không xứng đáng với ngôi trường này cho lắm.

"Cũng đã mấy năm trôi qua rồi nhỉ...kể từ ngày mẹ con mất..."

"16 năm."-tôi liền đáp lại lời nói buồn bã đó của cô, tránh kích động cái cảm xúc nghẹn ngào muốn khóc của cô Mizuki, bởi bề ngoài tuy mạnh mẽ thế nhưng sâu thẳm trong tâm hồn cô thì lại khá yếu đuối.

"Cũng lâu rồi cô chưa đi viếng mẹ con, cuối tuần này con thay cô đi viếng mẹ được không?"

"...dạ", nói thật đã từ rất lâu tôi đã không đi viếng bà, một phần là vì không có thời gian, phần còn lại thì do tôi chưa từng cảm nhận được thế nào là tình yêu thương từ người mẹ thật sự cả, ngoại trừ tình cảm cô Mizuki thay mẹ chăm sóc tôi ra thì cảm giác đó vẫn khác hẳn.

"Thôi được rồi, đây, cầm lấy cái này"-cô đưa cho tôi một cái giỏ-"đây là bánh mà mẹ con lúc sống thích ăn nhất, hãy giúp cô nhé."

Tôi đón lấy cái túi giấy màu đỏ từ tay cô, cái túi khá nặng và to, nhưng không đến mức khó cầm.

"Cơ mà cô gọi con lên đây có như vậy thôi à?"

"Đúng thế!"

"Nếu chỉ có thế thì làm ơn gọi điện thoại là được rồi, có cần phải kêu tên cho cả trường nghe thế không hả?"

"Hihi, điện thoại cô hết tiền nhưng cô quên nạp mất."

"Cái cô này..."-tôi lắc đầu cười trừ-"vậy con về nhé?"

"Ok về cẩn thận."

Tôi cúi chào rồi bước ra phía cửa, nhưng bước được vài bước thì chân tôi khựng lại, tôi quay lại với cô.

"Cô Mizuki, con có việc cần nhờ cô."

"Là gì thế?"

"À thì..."

"Tôi về rồi đây."

Tôi về tới nơi thì cũng mới 4 giờ chiều. Không khí bên ngoài khá mát lạnh, cũng sắp sang mùa xuân rồi nhỉ?

"A chủ nhân đã về."

"Uh"

Tôi vừa trả lời vừa cúi xuống cởi giày ra, tiếng nói của cô nàng vọng ra từ trong căn bếp.

Cô ấy vô bếp làm gì nhỉ?

Không lẽ...

Vừa cởi ra xong tôi chạy ào vào trong gian bếp, đôi tay run run khiến cho cái cặp vạt ra khỏi tay rồi rơi xuống đất, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt tôi.

Gian bếp lúc này là một mớ hỗn độn, thức ăn, dầu tương, dĩa đầy hết trên tường lẫn dưới sàn nhà, căn bếp nhỏ lúc này không khác bãi rác là mấy.

"Em nấu cơm cho chủ nhân rồi nè."

"Cô...cô..."-tôi nhìn cô nàng mà không thể thốt nên lời. Cô nàng đang vận trên người một miếng tạp dề làm bếp mà không mặc thêm bất kỳ mảnh áo nào, chúng khiến cô để lộ một phần lưng, mông trắng muốt và thon thả.

"Ai da đau", tôi không nói không rằng bước tới cốc vào đầu cô nàng một cái rỗ đau, cô ôm đầu ngồi khụy xuống, "sao chủ nhân lại đánh em?"

"Cô nghĩ sao mà bày ra một đống này thế hả? Đã thế sao cô không mặc quần áo vào?"

"Em chỉ muốn tốt cho chủ nhân thôi mà!"

"...", tôi dừng khựng lại, cô ấy muốn tốt cho tôi ư? Chúng tôi tuy có thể nói đã ở khá lâu, nhưng lúc đó cô nàng đang ở hình dạng một con mèo, chứ không phải ở dạng người này, tôi không thể nghĩ ra sao cô lại lấy đâu cái suy nghĩ tốt cho tôi nữa.

"Ừm thì...", tôi lắp bắp, nội nhìn vào bầu ngực chưa phát triển của cô nàng đang bày ra trước mắt cũng đã khiến tôi khó nói chuyện rồi.

"Sao thế chủ nhân?"

"À thì, đứng lên nào, phụ tôi dọn đống này đi đã."

"Vâng", cô nàng gật đầu kèm với nụ cười tí cả mắt. Cô ấy tỏ ra hạnh phúc thế sao?

Có lẽ cuộc sống độc lập một mình thiếu vắng ai đó, cho nên có nhiều cảm xúc tôi đã đánh mất.

Nhưng lúc này đây, đang cùng cô nàng dọn dẹp căn bếp bữa bộn, một cảm xúc, hay nói dễ hiểu hơn là...

Đây là cảm giác gì?

Trong tôi đang lâng lâng một cảm giác lạ, một thứ mang hơi ấm chứa chan cả căn phòng bếp nhỏ, nơi chỉ có hai con người đang sống cùng nhau.

"Được rồi ăn thôi, chúc cả nhà ngon miệng.", Suki hô to, chắc cô đã đói lắm rồi. Lẽ ra không có gì bỏ bụng cả, bởi cô đã hầm cho một nồi thịt kho...bao ni-lon. Cô không bỏ bao ni-lon ra mà cho cả nguyên một bao thịt vào nồi kèm với chút rau củ từ mấy hôm trước vào nấu, lúc tôi nếm thử nếu không nhanh mắt phát hiện thì chắc phải vô viện nằm chứ chẳng đùa. Thật là hết biết với cô nàng này mà.

Thế là bữa ăn của chúng tôi chỉ còn lại hai ly mì nóng hổi kèm chút thịt còn sót lại trong tủ lạnh, may là tôi đã mua dự trữ mì phòng trường hợp nhà hết đồ ăn, cũng vì nhà trọ lại cách quá xa cửa hàng tiện ích nữa, chứ không thôi là đêm nay nhịn đói cả lũ.

"Đây, tôi không biết size của cô nhưng tôi đã lựa đồ hợp với vóc dáng của cô rồi, đi tắm và thay đồ đi."-tôi đưa cô nàng một cái túi giấy màu trắng, bên trong là vài bộ đồ tôi mua...kể cả đồ lót. Lúc đó thật tôi chỉ muốn cầm đầu xuống đất và đi cho thật nhanh, người bán hàng cứ nhìn tôi với ánh mắt không chan chứa yêu thương cho lắm. Khổ thật mà.

Trong khi cô ấy đi tắm, tôi vội lôi đồng bài tập trên trường tranh thủ làm cho lẹ, vả lại tôi cũng đã mua sách vở học cho cô ấy.

***

"Con muốn nhờ cô đăng ký vào học cho một người."

"Là ai?"-cô Mizuki ngạc nhiên nhìn tôi.

"Hôm qua khi đi học về con có gặp một người con gái, cô ấy trạc tuổi con, nhưng gia đình của cô ấy đã không còn, con thấy tội nghiệp quá nên đưa cô ấy về nhà.", ôi thật đúng là nói dối trắng trợn mà, bởi vốn sự việc đâu có diễn ra như vậy, nếu tôi nói ra sự thật thì chắc cô Mizuki nghĩ tôi bị điên mất.

"Hmmm...", cô đưa ngón tay vân vê cái cằm, tỏ vẻ suy nghĩ.

"Được không ạ?"

"Fu fu, không ngờ Kaito nhà ta trưởng thành rồi nhỉ? Đưa một cô gái về nuôi mà không cảm thấy ngại, fu fu."

"Thôi cái giọng cười đó đi ạ, cũng là bất đắc dĩ thôi, chứ con cũng ngại lắm chứ bộ."

"Thôi được rồi, cô ấy tên gì?"

"Để xem..."-tôi cố gắng nghĩ ra tên cho cô ấy, nên lấy tên gì giờ...à-
"Suki, Suki Mokozumi."

Tôi lấy tên vốn được đặt cho cô trước khi biến thành người, ghép với họ của cô bạn mà tôi từng chơi chung xong lấy cái đó làm tên của cô ấy, thật ra ghép đại thể đọc cho thuận miệng chứ không biết nó có nghĩa là gì nữa.

"Ồ, tên khá đẹp đấy, được rồi, dù gì cũng mới vào đầu năm học nên cũng dễ đăng ký hồ sơ mới. Có thể ngày mai cho cô ấy đi học luôn cũng được, à mém thì quên, đây này."

Cô đưa cho tôi một xấp tiền, đếm chắc cũng khoảng 5000 yên, tôi ngạc nhiên.

"Sao cô lại đưa tiền cho con?"

"Đây là tiền chu cấp vài tháng tới bố của con gửi, cô đưa trước thôi mà. Ok?"

"Vâng..."

"Vậy con về đi, à này, nhớ ghé phòng nội vụ lựa quần áo đồng phục cho con bé đi. À, về ở chung thì đừng làm con bé có bầu sớm đấy, fu fu."

"Không có chuyện đó đâu!", tôi đứng lại ở trước cửa phòng rồi nói to. Cuối cùng cũng được về nhà, nhưng tôi cảm thấy lòng mình vui vui, như thể vừa làm gì đó khiến nó nhẹ nhõm vậy.

***

"Đây là những điều luật khi cô sống chung với tôi, nói trước là cô phải làm theo, nếu cô sai tôi sẽ có cách xử lý cô đấy."

"Vâng."

Tôi đưa cho cô nàng một tờ giấy nhỏ, trong đó tôi cũng đã ghi những việc không nên làm khi sống với tôi.

Trong đó không có gì nhiều, chỉ gồm:

"Không cởi quần áo khi ngủ hay ở bất cứ đâu trong nhà.

Không nấu cơm.

Không được xả nước tràn hết ra nhà tắm.

Không được mặc tạp dề khi làm bất cứ việc gì", và vài cái không nữa.

Nếu cô ấy có thể tuân theo thì chắc khi sống với cô ấy cũng không đến nỗi nào.

"Ơ mà chủ nhân ơi..."

"Và đừng gọi tôi là chủ nhân nữa, gọi tôi là Kaito được rồi, và cũng xưng hô bình thường đi."

"VẬY...Kaito-sama Ơ, em hơi thắc mắc là, sao ngài mua cho em áo lót khớp với ngực của em vậy? Anh nói anh đâu có biết cỡ ngực của em đâu."

Tôi khựng lại, bất giác đỏ mặt quay sang cô ấy.

"À thì...", nói gì giờ? Chẳng lẽ tôi nói vô tình xoa nắn ngực cho cô ấy và từ đó đo theo mà mua à?

"À tôi mua đại ấy mà, cô đừng bận tâm, hahaha."-lại nói dối trắng trợn nữa rồi.

"Cảm ơn anh nhiều lắm, Kaito-sama", lúc này cô đã mặc trên người một bộ đầm trắng dài tới mắt cá chân, mái tóc vàng xoả ngang vai càng khiến cho bộ đầm trắng có các đường ren màu vàng nhạt nổi bật thêm nữa. Cô cười, nụ cười tươi như đoá hoa đang đua nở trong lòng tôi vậy.

Căn phòng đã tắt hết đèn, chỉ còn lại âm thanh của gió, không khí im lặng bao trùm. Ánh trăng bên ngoài ló lén chiếu rọi qua khe rèm cửa khiến cho không gian càng thêm huyền ảo.

Bỗng Suki quay sang ôm lấy cánh tay tôi.

"Cảm ơn anh Kaito-sama, vì đã cho em những bộ quần áo mới, thật sự cảm ơn anh rất nhiều."

Cô nói mà ép cả khuôn mặt vào vai tôi, tôi rút tay ra. Bởi cô nàng làm vậy khiến tôi cảm thấy ngại ngại sao ấy.

"Thôi ngủ đi, mai cô sẽ đi với tôi."

"Đi đâu ạ?"

"Đi học."

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

"Hừ", cái gì thế này? Sao cơ thể mình nặng dữ vậy không biết.

Tôi cố mở mắt, ráng nhìn xem cái gì đang đè lên người mình. Bên ngoài, ánh sáng buổi ban sớm lạng lẽ chiếu rọi những tia sáng ấm áp vào trong căn phòng nhỏ, cũng nhờ vậy mà phòng tối om cũng có chút tầm nhìn.

Lướt mắt qua bên cạnh, Suki đã biến mất, trên người tôi thì lại cảm thấy nặng lạ thường, bị bóng đè chẳng?

Lại đưa mắt một lần nữa nhìn lên cơ thể mình, nhưng ngoài cái mền ra thì chẳng thấy gì nữa. Khoan...

...có gì đó động đập dưới cái mền.

Trên cơ thể tôi cảm nhận được một dự chuyển động nhẹ nhàng, sự cọ sát của một làn da mềm mại, và một thứ gì đó mềm mềm đang áp vào ngực của tôi.

Không lẽ...

Tôi lập tức kéo cái mền ra khỏi người, quả nhiên đoán không sai mà. Dưới ánh nắng chiếu rọi lên cái cơ thể trần trụi ấy, một cặp tai an toạ trên đầu cô ấy, một cặp tai thú. Vẫn nước da mềm mại và căng mịn tràn đầy sức sống đó, vẫn thân hình đó, cô nàng mang tên Suki đang đè trên người tôi.

"Cái cô này!"

"A xin lỗi Kaito-sama!"

Và thế là một buổi sáng om sòm đã khởi động cho một ngày làm việc mới.

"Alo, Stukasa à?"

"Uh, sáng nay mày đi bộ à?"

"Đúng thế, hôm nay mày không cần đón tao đâu!"

"Ok, đi mau đến lớp nhé! Mà hiếm khi thấy mày đi bộ vào buổi sáng sớm, có việc gì à?"

"À không lâu lâu đi bộ cho khoẻ người đó mà."

"Vậy lát gặp lại nhé!"

"Ok."

Tôi gác máy. Hôm nay lẽ ra được Stukasa đưa đi sớm, thế nhưng tôi phải đưa Suki đến trường nên không thể nhờ cậu ấy được, lỡ cậu ấy phát hiện thì không biết phải làm sao nữa.

"Em xong rồi đây!"

"Đi mau...", tôi dừng khựng lại khi ánh mắt đưa đến cô.

Ai thế này? Thiên thần chăng? Những câu hỏi liên tiếp xuất hiện trong đầu tôi, bởi khi vận bộ quần áo đồng phục của trường Homohiko lên thì trông cô khác hẳn, như thể một siêu mẫu vậy.

Với sơ mi trắng dành cho nữ, hàng khuy gài ở giữa óng anh màu vàng, kèm theo đó là phần ren màu đỏ nhạt chạy trên các phần ống tay, chỗ cài khuy. Phần váy thì mang màu đỏ pha chút ánh đen làm cho nó nổi bật hơn hẳn so với áo sơ mi. Dưới chân cô lúc này tất nhiên đã được chiếc tất dài

tới đầu gối ôm trọn, tuy nhiên vẫn để lộ cặp đùi trên nhỏ nhắn mang nước da trắng muốt.

Trong lòng tôi lại lâng lâng cái cảm giác đó, một thứ cảm xúc lạ lùng dâng trào lên dần.

Cơ mà cái tai lẫn cái đuôi biến đâu mất rồi nhỉ?

"Tai với đuôi của em đâu?"

"Hả? Đuôi với tai à? Em khiến nó biến mất rồi!"

bóc, bóc

Âm thanh nghe tựa như tiếng bong bóng xà phòng nổ kèm với làn khói trắng toả ra từ chỗ đầu cô ấy lẫn phần hông. Cặp tai mèo và cái đuôi lại xuất hiện.

"Cô làm gì thế?", tôi la khe khẽ đồng thời dùng tay đẩy cô nàng sát vô cửa. Lúc này mặt tôi và cô ấy đã sát nhau đếm mức chỉ cần một trong hai người cử động là đã có thể chạm môi rồi.

"Xin lỗi cho tôi qua!"

Một giọng nói của gã thanh niên lạ mặt nào đó vang vang vách sau lưng tôi, khoảng cách của dãy hành lang khá nhỏ. Riêng mỗi tôi và Suki đứng cũng đã đủ hết chỗ đi rồi. Thế mà...

Gã thanh niên đó cứ ào ào đi tới và va vào hông của tôi.

Và thế là môi tôi và môi cô ấy chạm vào nhau. Cái khoảng khắc đó diệu kỳ làm sao ấy, tôi "thương" ông trời ghê.

Bờ môi tê dại dần, ngay tức khắc tôi đẩy cô nàng ra. Nhìn khuôn mặt cô ấy đỏ bừng, hai thứ phi vật thể cũng đã bốc hơi lúc nào không biết. Cô

biết gương à? Đó là điều tôi tính nói với cô ấy, nhưng khổ nỗi nó đã vướng lại ở cổ họng rồi. Chính tôi cũng cảm thấy mặt đỏ lên một cách kỳ lạ, như thể chỉ cần để quả trứng gà lên ngay lập tức sẽ có món ốp-la nóng hổi.

"M...mau đi thôi", tôi lắp bắp nói và đi xuống cầu thang.

"V...vâng"-âm thanh đáp lại vừa pha chút gương ngưng vừa pha chút xấu hổ.

Thôi rồi, nụ hôn đầu đời của tôi.

Chúng tôi dừng chân trước phòng dành cho giáo viên, đã lâu rồi tôi không đi bộ buổi sáng nên hôm nay đi xong cơ thể khoẻ khoắn hẳn lên. Mặc dù có phần ghét đi bộ vào buổi sáng sớm nhưng tôi nghĩ nó cũng không quá tệ nhỉ?

Khổ nỗi khi đi, cả hai đứa không ai dám bắt chuyện sau cú va chạm lúc sáng, tôi xấu hổ và cô ấy cũng thế, tôi nghĩ vậy.

"Cô vào đây và tìm gặp cô Mizuki nhé! Và nhớ là không được nói chuyện đó, tôi dặn sao thì cô cứ nói vậy, được không?"

"Vâng, em sẽ cố gắng."

Gì mà cố gắng cơ chứ?

"Chắc chắn là phải làm như tôi bảo đấy, tôi về lớp đây."

"Vâng"

Cô nàng gật gù rồi bước vào phòng giáo viên, để tôi lại một mình trên cả hành lang vắng lặng.

"Vào trễ thế Kaito?", Stukasa nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc, nhưng tôi cũng chẳng biết cậu ấy nghi tôi cái gì nữa.

"Tao vào cũng đúng giờ mà", nói đúng giờ là thế nhưng mãi vừa hướng dẫn cho cô nàng và đưa cô đi vòng quanh trường nên tôi vô khá sát với giờ vào tiết.

"Thầy giáo tới kìa tụi bây, còn dẫn theo một em xinh lắm."

Một em xinh lắm à? Một dự cảm chẳng lành gì hiện lên trong lòng.

"Được rồi các em ngồi xuống đi", cái tiết nhức nhối vào những ngày thứ 6 hàng tuần khiến ai cũng nản, đó là tiết sinh hoạt giáo viên chủ nhiệm. Thầy giáo chủ nhiệm lớp tôi, không đúng, phải là "kẻ cai quản" lớp tôi mới phải, là thầy Fujida, phụ trách bộ môn Lịch Sử.

Ông có một cái đầu hói kèm với vài cọng tóc còn đang cố vướng lại trên đó, nhưng ông ấy lại khá tự hào về điều này thay vì mặc cảm tự ti, tôi cũng chẳng rõ về ông. Nhưng hiềm nỗi là ông dạy lịch sử, ông ta nói nếu loài người không đi theo con đường lịch sử thì chỉ có tuyệt diệt, thế nên ông ấy khá cố hủ, lúc nào cũng bắt chúng tôi phải tuân theo các luật lệ riêng do ông ta đặt ra cho lớp, như kiểu đô hộ phong kiến ấy. Vì một phần ông ta hăm he sẽ trừ điểm hạnh kiểm, cái nữa là không muốn gặp phiền phức nên trong lớp ai cũng tuân theo mà không dám cự cãi.

Thầy giáo đứng đối diện tổng thể 49 học sinh đang chăm chú đến từng nét mặt của ông ấy, đoạn ôn tồn nói:

"Hôm nay, lớp chúng ta sẽ có thêm một bạn học mới. Nào em vào đây đi."

Cánh cửa lớp bị khép chặt dần được mở ra. Một cô gái cao tầm 1m67 bước vào, cơ thể thon thả, mái tóc vàng ươm dài chấm ngang lưng, nước da trắng ngời ngời. Là cô nàng Suki.

Tôi hơi bất ngờ nên cuối gằm mặt xuống tránh đi tầm nhìn của cô nàng, cái quái gì thế này, bà cô Mizuki chơi mình à? Đã bảo đừng để cô ấy học chung lớp với tôi rồi cơ mà.

"Chào các bạn, mình là Suki Mokokumi. Rất hân hạnh được làm quen với các bạn."

Cả lớp bất chấp sự có mặt của ông thầy giáo mà ồ lên.

"Cậu sống ở đâu?","cậu có bạn trai chưa?","cậu đi chơi với tớ được không?"

Hàng loạt câu hỏi kiểu tra tấn lần lượt vang lên, nhất là bọn con trai, chúng cứ nhốn nháo như vớ được vàng vậy.

"Các cậu thôi ngay đi, hãy để bạn ấy trả lời từng cái một."

Người vừa lên tiếng là Maiko, một cô gái nết na hiền dịu và là mỹ nhân trong khối năm hai. Kể gì thì kể nhưng nếu điểm lại một số nhân vật xuất hiện trong lớp thì chắc toàn trai xinh gái đẹp, đã thế còn giỏi nữa.

Cô mang trên mình chức trách kế nhiệm cái ghế hội học sinh cho kỳ sau, và cũng là lớp trưởng lớp tôi. Nếu nói về bề ngoài chắc khỏi phải chê, mái tóc đen như gỗ mun, khuôn mặt trái xoan, mắt to, thân hình cân đối, nói qui lại thì đúng chuẩn siêu mẫu chứ chẳng đùa. Lúc trước tôi cũng khá thích cô ấy, nhưng tôi tự biết thân biết phận nên cũng không dám nghĩ tới việc đó nữa.

"Thôi được rồi, các em hãy hỏi bạn một vài câu rồi chúng ta sinh hoạt."-ông thầy lên tiếng, nghe như kiểu cũng muốn biết về cô nàng.

Một cánh tay thứ nhất giơ lên:

"Bạn có bạn trai chưa?"

"Ờ thì...mình không biết nữa, hì hì."

"Ra là chưa có bạn trai", "ngon cơm, phải cửa ếm mới được", lại là tiếng rì rầm của mấy gã con trai.

Lại một cánh tay giơ lên từ cuối lớp, nhưng lại là cậu ấy, Stukasa.

"Thế cậu sống ở đâu?."

"Tớ sống với..."

Không xong rồi, dừng lại!

"Khoan..."

"Kaito-sama."

Chưa kịp mở lời, cô ấy đã nói ra. Toàn thân tôi cứng đờ, cả lớp 48 người đều dồn ánh mắt về tôi. Cô giết tôi rồi Suki.

Bỗng phía sau gáy tôi lạnh bần bật, cái gì thế này?

Dần đưa mắt ra sau lưng, Stukasa lẫn Kenji đang đứng phía sau, đằng đằng sát khí kinh người.

Chết tôi rồi.

"Được rồi, các em về nhớ ôn bài, chúng ta sắp sửa thi học kỳ rồi đấy."- cô Mizuki vừa nói vừa nhìn tôi kèm với nụ cười bí ẩn, ôi cô hại con rồi cô ơi.

"Vâng."-cả lớp đồng thanh nói.

Cuối cùng cũng hết tiết, tôi học mà cảm tưởng như ngồi giữa lò mổ, ánh mắt nào cũng sắc như dao và chực chém tôi lúc nào không hay.

Tôi đưa mắt về Suki, quả thật cũng khá khâm phục cô. Sau khi trải qua 5 tiết học, hôm nay có đủ 5 bộ môn khó nhất: Toán, Lý, Hoá, Văn và ngoại ngữ. Khổ cái môn nào cũng bị bắt làm bài kiểm tra đầu giờ, vậy mà tôi không ngờ rằng, cả 5 môn Suki đều đạt 100 điểm, một con số mà đến hoa khôi của khối năm hai Maiko cũng không làm được, tôi không rõ sao cô ấy có thể làm mà chưa học qua nhưng vẫn đạt số điểm tối đa. Thật khó hiểu mà, hừm.

"Này Kaito!"

Âm thanh trầm lắng kéo tôi khỏi dòng suy nghĩ, lại cái sát khí rục người ấy đang toả ra sau lưng. Bỗng một thứ nom như cánh tay choàng qua cổ và ôm chặt khiến tôi nghẹt thở, là cậu chàng Kenji chứ không phải ai khác.

"Mày có gấu xinh mà giấu tui tao à?"

"Vậy mà hôm bữa nói Tivi mở."-Stukasa tiếp lời.

Tôi kéo tay ra khỏi cổ, cổ phân trần.

"Không có, tui mày hiểu lầm rồi, nghe tao nói đã."

Và Kenji buông tay ra, tôi cố gắng hít lại lượng khí bị chặn khỏi cổ. Tôi đã kể lại cho hai cậu ấy nghe, nhưng tất nhiên vẫn là theo câu chuyện tôi dựng lên giống với cô Mizuki.

"Được rồi tao tạm tin mày", "coi mà liệu đừng làm cô ấy có chuyện gì đấy", cả hai cậu ấy tiếp lời nhau.

"Thế tui mày không giận tao à?"

"Sao phải giận mày, dù gì đó là quyết định của mày nên mắc gì tao phải giận? Nhưng tao hơi bực khi mày giấu tao đó!"- Stukasa giơ nắm đấm

ra trước mặt tôi.

"Xin lỗi mà", tôi chấp tay nói với hai cậu ấy.

"VẬY THÔI TỤI TAO VỀ TRƯỚC, VỀ CẦN THẬN NHÉ!"

"Uh..."

Tôi ngồi đó, chờ cho đến khi hai bóng lưng ấy rẽ khỏi cánh cửa của lớp. Hai người này....

Cảm ơn mấy cậu, mãi là bạn tốt nhé!

"Về thôi", tôi đứng trước đám con gái còn đang nán lại xung quanh Suki, đặc biệt có cả Maiko, có vẻ cô nàng khá hâm mộ Suki. Nhưng một lần nữa, những ánh mắt chực chém vào cổ tôi toả ra từ mấy cô bạn còn ngồi xung quanh Suki.

"Nè nè, cậu ở với tên này thật à?", "đến ở với tớ đi, lỡ cậu ngủ hẳn giờ trò đòi bại thì khổ!"

Này này, tôi xin mấy cô nói lại đấy! Toàn cô ấy làm tôi khi đang ngủ không thôi mà, tôi đang chực nói thì bị chặn lại ở cổ họng, nói ra thì chẳng lẽ làm cô ấy mất mặt?

"Thôi tớ về đây", Suki phớt lờ và kéo tay tôi chạy ra khỏi lớp, trên mặt vẫn không quên nở một nụ cười nhí nhảnh.

Chúng tôi tản bộ trên con đường quen thuộc, cũng đã chuẩn bị sang xuân nên không khí mát lạnh. Xung quanh khu công viên Hirosaki, các cây hoa anh đào đã chực chớm nở, các búp cây màu hồng tuy nhỏ nhưng đem lại cả một khung cảnh mang một mảng hồng rực rỡ.

Suki dừng lại, ngược nhìn khí trời đang trở mình sang xuân, tôi cũng dừng lại theo cô nàng, ngược lên nhìn bầu trời trong xanh có vài gợn mây

đang lon ton.

Ngắm lại, cũng đã 1 năm trời tôi đã sống cùng Suki từ hình dạng mèo cho tới hình người, cũng khá lâu rồi nhỉ?

Và mọi thứ cũng bắt đầu từ con đường này.

"À Suki này."

"Vâng?"

"Sao cô có thể làm bài trong khi cô chưa học gì hết vậy?"

Cô chấp tay ra sau lưng, nhẹ nhàng nói:

"Em cũng không biết nữa, nhưng. Khi nhìn vào những con số, những hàng chữ, thì những kiến thức cứ tuôn trào ra như phép nàu vậy."

Nói nghe có hơi vô lý nhỉ? Cơ mà cô ấy là thần mà, có lẽ những việc phi thực tế như thế xảy ra với cô ấy là quá đổi bình thường. Đúng rồi, tôi phải hỏi cái này nữa.

"Cô là thần phải không?"

"Vâng"

"Thế cô có biết pháp thuật không?"

"Hmm, có lẽ ngoài biến đổi hình dạng như biến mất tai mèo với đuôi thì em biết thôi!"

"Cơ mà cô là thần mà!"

"Vâng, nhưng em chỉ có thể làm nhiều đó, bởi em dạng như linh thú, được tạo nên bởi sự thờ cúng và tin tưởng của loài người nên em mới được hình thành, nên những thứ như ma thuật hay pháp thuật đều không có."

"Ồ, thế à..."

Tôi nhìn người con gái ấy, cô tuy có thân hình nhỏ con, nhưng trong không gian huyền ảo pha giữa bầu trời trong xanh với mặt đất đang pha màu hồng của hoa anh đào chớm nở. Tất cả tạo nên một bức tranh kỳ ảo đến lạ thường.

"À, cuối tuần này cô đi với tôi nhé"

"Đi đâu ạ?"

"Cùng tôi đi viếng mộ một người quan trọng đối với tôi."

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

"Chúng ta đi thôi."

"Vâng."

Chúng tôi bước nhanh trên con đường về phía ga có chuyến Shinkansen đi về Tokyo, vì ở khu vực này thì chỉ có ga đó là gần chỗ chúng tôi ở nhất. Và địa điểm chúng tôi cần tới chính là Nagano.

Từ hôm qua, tôi phải thức tới tận 1 giờ sáng để làm tờ giấy ghi tuyến tàu cần phải đi, tuyến chúng tôi đi rất dễ, tiền phí cũng chẳng tốn kém bao nhiêu cả. Tính đi tính lại vé cho cả hai chúng tôi đi đi về về 6 chuyến tàu cũng chỉ vón vện 1000 yên.

Lộ trình đi tôi vạch ra phải nói là đến từng chi tiết, xuất phát từ chuyến Shin-Aomori về Tokyo, sau đó bắt chuyến tàu Tōkaidō Shinkansen để chạy một mạch tới Nagano.

"Tàu rời bến", tiếng ông bác gác tàu la lên vang vọng khắp cả một nhà ga rộng lớn. Chúng tôi đã lên tàu và xuất phát, âm thanh "xình xịch" của động cơ và dàn máy phát ra tuy ồn ào nhưng êm tai. Suki nghiêng người, tựa làn da êm ái của mình vào mặt kính, ngắm nhìn cảnh vật cứ lướt qua như một bộ phim chiếu nhanh.

Cuối cùng cũng đến, tàu đã đỗ tại ga Tokyo sau 15 phút chạy, cách ga có chuyến Tōkaidō Shinkansen chừng 5 phút đi bộ là cùng.

Suki đi trước, tôi đi sau. Cô nàng cứ mãi ngoái lên nhìn những toà nhà có kiến trúc xây cao đến chọc trời, cô cứ không ngừng suýt xoa với vẻ

mặt hơn hở. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô ấy tới đây, nên mọi thứ trở nên lạ lẫm dị thường.

Cũng đã 1 năm rồi tôi không về Tokyo, cảnh vật vẫn thế, vẫn những toà nhà cao ngút trời nằm san sát nhau, vẫn con đường trải nhựa rộng lớn luôn có những hàng người tấp nập đông đúc đi trên đó. Kể cả gian hàng bán Takoyaki mà tôi hay ăn lúc nhỏ cũng còn đó, vẫn ông lão đã ngoài 60 đang cặm cụi lật những mẻ bánh mới nằm trên chiếc xe đẩy màu vàng, mùi thơm phức toả ra từ gian hàng kích thích dạ dày đang đói của thực khách đi ngang qua, và tất nhiên cũng có tôi trong đó.

Chúng tôi bước lên chuyến tàu Tōkaidō Shinkansen để đi Nagano sau nửa tiếng đi tìm, bởi nhà ga Tokyo khá lớn, cô nàng Suki thì cứ lon ton đi tùm lum nên tôi phải đi bắt lại, tốn cả đồng thời gian.

Tàu dần chuyển động chậm chậm rồi nhanh dần, cảnh vật một lần nữa như được đạo diễn bấm máy, lướt như phim chiếu nhanh qua cửa sổ của tàu. Tôi ngồi cạnh Suki, đối diện là hai cô gái cũng trạc tuổi tôi, nhưng khổ nỗi, ánh mắt của họ cứ láo liên nhìn tôi và Suki, chắc khỏi nói cũng đủ biết họ nghĩ gì trong đầu rồi.

"Nè Suki, ăn đi", tôi đưa cho cô một hộp Takoyaki vừa mua khi nãy, Suki đón lấy hộp đồ ăn từ tay tôi và cười tí mắt.

"Đây là gì vậy Kaito-sama?"

"Đây là món Takoyaki, hay còn gọi là bánh bạch tuột, nó là món ăn rất phổ biến ở đây."

Cô nàng gật đầu rồi đưa một cục vào miệng, cô la lên:

"Ngon quá!"

"Này sao la to thế?", cô nàng la đến mức mọi người trong khoang đều phải nhìn, ôi mất mặt quá.

Suki ngồi ăn với vẻ mặt khoái khẩu, tôi đưa mắt nhìn về phía cửa sổ. Giờ đây chúng tôi đang đi ngang qua khu ngoại ô Yamiyomi để có thể vào Nagano, khung cảnh thành phố nhộn nhịp đã được thay thế bằng những cánh đồng lúa trải ngút tầm mắt, vừa có rừng, vừa có sông, vừa có ánh nắng chiếu rọi, tất cả hoà huyện lại như một bức tranh sơn dầu tôi hay ngắm trong triển lãm. Quả là một vẻ đẹp ngây ngất lòng người.

Tôi vừa ngắm quang cảnh vừa suy nghĩ, một lần nữa tôi lại trở về nơi mẹ từng sống cả một đời người và cũng là nơi an nghỉ cuối cùng của bà, chính là thành phố Nagano này đây. Tôi vẫn còn nhớ man máng về bức ảnh bố đã cho tôi xem cách đây hai năm. Theo như trí nhớ, bà có mái tóc màu hạt dẻ và nó dài tới vai, dáng người mảnh mai cân đối, gương mặt thanh tú đi chung với làn da trắng muốt. Bố tôi kể bà rất thích nấu nướng, những món ăn mẹ làm ra phải nói là tuyệt hảo(đó là qua lời kể của bố) nên ông ước chỉ cần được nếm lại hương vị đó dù chỉ một lần thôi ông cũng mãn nguyện rồi. Nhưng mỗi lần nghĩ tới hình ảnh của mẹ, bỗng đâu đó trong tim tôi chợt nhói lên như cơn đau âm ỉ, tôi nghĩ bố cũng vậy.

Nhưng lạ thay, từ khi mẹ tôi qua đời, ông đã không màn gì đến người phụ nữ khác. Với một người như ông, vừa có tiền vừa có địa vị xã hội thì chắc đâu có ít phụ nữ ngắm nghía. Thấy cảnh ông sống một mình tôi cũng mong ông tái hôn lắm, có lẽ ông vẫn muốn hoàn thành trách nhiệm của một người chồng, một người cha.

Bố tôi là một nhà nhân chủng học, ông thường đi khảo sát những công việc trong ngành mà đến tôi cũng không biết, tất nhiên lương hàng tháng dường như gần tới một triệu yên cơ mà, nếu tôi đoán không nhầm. Công việc của ông ép buộc phải thay đổi chỗ ở liên tục, có lần ông qua tới tận Việt Nam để khảo sát hết hai năm trời. Nhiều lúc tôi thấy rất tội cho ông,

nếu có thể chắc tôi sẽ đi theo ông ấy để ông thấy đỡ tủi thân, nhưng khổ nỗi việc học còn đang đeo bám trên vai tôi đây này.

"Sắp tới trạm Nagano, mong quý khách kiểm tra lại hành lý và đồ dùng cá nhân khi xuống tàu", giọng một chị gái trong treo vang lên qua cái loa phát thanh, tôi quay sang cô nàng, Suki vẫn đang mải mê với trò chơi điện tử trong điện thoại của tôi.

"Nào chuẩn bị đồ đi, chúng ta tới nơi rồi."

"Vâng."

Suki loay hoay bỏ những thứ như nước đóng chai, hộp đồ ăn đã được cô xử lý hết về nơi vốn thuộc về chúng. Bỗng xung quanh tối om, Suki quay sang ôm cánh tay tôi:

"Á tối quá Kaito-sama."

Cô nói mà mắt long lanh như muốn khóc, nhìn cô nàng mà tôi cười trong lòng. Hiện chúng tôi đang đi trong hầm để xuyên qua một ngọn núi, chỉ cần ra khỏi đây là chúng tôi có thể tới nơi cần đến.

"Đã tới trạm Nagano, chân thành cảm ơn quý khách đã đi chuyến Tōkaidō Shinkansen, hẹn gặp lại quý khách."

"Vụt", âm thanh chị thông báo vừa dứt thì cũng là lúc đoàn tàu ra khỏi hầm. Ánh sáng từ mặt trời một lần nữa chiếu rọi khắp khoang tàu. Qua cửa sổ, khung cảnh nguy nga hùng vĩ hiện lên trước mắt, cuối cùng chúng tôi đã tới tỉnh Nagano, nơi được mệnh danh là "nóc nhà của Nhật Bản".

"Mau xuống tàu nào!"

Suki nghe thế nên nắm lấy cánh tay của tôi, cô nàng cùng tôi đi theo dòng người ra khỏi tàu.

"Ừa, Kaito?"

Một giọng nói trầm ấm có phần quen thuộc vang lên bên phải của tôi, giọng nói mà có lẽ tôi đã quên mất nó từ lâu.

"Bố..."

Đó chính là bố của tôi, ông Mikosuki Kujindo.

"Cô bé đó là ai vậy?"

"À đó là bạn học chung lớp thôi bố, cơ mà bố đi đâu vậy?"

Bố tôi hướng mắt lên trời, ông chăm chú nhìn những đám mây trôi bồng bềnh trên bầu trời buổi trưa, đoạn ông nói:

"Bố biết hôm nay là ngày giỗ của mẹ con, nên bố đã xin nghỉ phép một buổi để đi viếng mộ, giờ bố phải chuẩn bị về lại công ty để họp."

"Vâng..."

"Cũng đã 1 năm rồi bố con mình không ngồi nói chuyện thế này nhỉ?"

"Cũng phải...", tôi dừng lại và nhìn gương mặt của ông. Đôi má gầy gò hơn hẳn một năm trước, một phần chắc vì lo lắng công việc, phần nữa thì chỉ có thể là không quen ăn đồ ăn ở đó, cho nên nhìn ông ốm hơn lúc lần cuối tôi gặp ông cách đây một năm. Ông mang nước da râm đen và gương mặt chữ điền, với mái tóc kiểu thập niên 90 đã có phần lấm tấm vài cọng bạc, nhìn bề ngoài của ông tuy có phần ốm nhưng vẫn mang một thể chất cực tốt, tôi đoán vậy. Tôi nghe bà kể ông từng đạt quán quân giải Maratong cấp quốc gia cơ mà, quả là người bố tuyệt vời.

Cả hai chúng tôi ngồi nói chuyện mà quên cả thời gian, một tiếng đồng hồ đã trôi qua trong sự vui cười của hai bố con, tôi cảm thấy rất vui

khi có thể tâm sự nhiều điều với ông như thế này. Bỗng điện thoại của ông đổ chuông, ông nhanh chóng lấy máy ra và để lên tai:

"..."

"À vâng, tôi sẽ về ngay!"

Cuộc hội thoại ngắn ngủi trong cái điện thoại của ông cũng đủ để tôi hiểu, ông phải về lại công ty rồi.

"Vậy thôi, bố về công ty, con đi thăm mẹ rồi về cẩn thận nhé, hẹn ngày bố con mình cũng nhậu."

"Vâng, nhất định là như thế."

Suki ngồi cạnh tôi chơi game cũng tự giác đứng lên chào bố, cô nàng trông khá mệt mỏi, chắc này giờ ngồi chờ tôi lâu lắm. Tội cô nàng.

"À này Kaito, nhìn cô bé dễ thương lắm, nếu được thì nhớ ra mắt bố nhé!"

"Dạ không có đâu!"

Tôi la lên và nhìn theo bóng của ông, bố đang cười kèm với vẫy tay. Tôi đứng đó, đợi cho đến khi bóng của ông theo dòng người tấp nập mà biến mất.

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

Chúng tôi đứng nép người vào vệ đường rộng vài mét của nghĩa trang, đồng thời ra hiệu để Suki cuối đầu xuống. Tỏ vẻ kính trọng với một đoàn đưa tang đang đi qua.

Hiện tại chúng tôi đang đứng trong khu trung tâm của "Công viên nghĩa trang Furuko", nơi tập trung một lượng lớn mộ của tỉnh Nagano, cách nhà ga chừng nửa tiếng đi bộ, còn đi xe buýt thì chỉ mất 15 phút thôi.

Cho đến khi đoàn đưa tang đi khỏi, tôi nắm lấy tay Suki rảo bước tiếp tục trên con đường lát gạch vàng óng đã bị tróc sơn theo thời gian. Đây là con đường quen thuộc leo lên một dốc đồi nhỏ, và trên đó là đích đến.

"Đến nơi rồi."

Cuối cùng chúng tôi cũng đã hoàn thành chuyến đi. Đứng ngay đối diện một tấm bia mộ nhỏ được xây dưới một chân đồi, trên đó khắc tên mẹ của tôi, bà Tachiba Minako.

Tôi đặt bó hoa mới mua ở cổng lẫn hộp bánh xuống, nhẹ nhàng cúi đầu nói:

"Chào mẹ, con đến thăm mẹ đây."

Suki thấy thế nên làm theo. Cô cúi đầu và nhẹ nói:

"Dạ chào cô, con là bạn của Kaito-sama, rất vui được làm quen cô."

Tôi cười rồi mở hộp bánh của cô Mizuki ra. Bên trong là 4 chiếc bánh Mochi mang 4 màu sắc vàng, trắng, đỏ, hồng. Có lẽ màu sắc của chúng

tượng trưng cho 4 mùa, màu vàng tượng trưng cho mùa thu, trắng thì mùa đông, đỏ mùa hạ, còn hồng thì mùa xuân. Tôi đặt hộp bánh xuống cạnh, đồng thời cũng kê Suki rót một ly nước ra để bên cạnh bó hoa.

Tôi thấp một nén hương rồi cắm xuống bát đựng nhang.

"Cho dù con chưa từng có thể cảm nhận được hơi ấm hay tình yêu thương từ mẹ, nhưng con cũng rất vui khi có bố và cô Mizuki bên cạnh. Nên mẹ đừng lo, tất cả rồi cũng đâu vào đấy thôi", tôi nói mà nước mắt lưng tròng, chả rõ đây là thứ cảm xúc gì bất chợt trào lên trong tim, cảm giác tim mình đang bị bóp nghẹt.

Suki nhẹ nhàng lấy ngón tay gạt đi những giọt nước mắt đang chực chờ rơi xuống. Tôi bất giác quay sang cô, nụ cười toả ra nhẹ nhàng trong cái nắng buổi chiều, gió mát thổi qua như muốn thanh tẩy cõi lòng tôi đang đau đớn chột nhẹ nhõm lại. Và cái ngọn gió tôi muốn nói đến đó chính là nụ cười của Suki, không, phải nói là cô gái ấy mới đúng. Tuy thời gian bên nhau chỉ mới vài ngày, nhưng trong tôi đã trào dâng lên một thứ cảm xúc mãnh liệt mà đến tôi cũng không biết nó là gì. Cho đến khi tôi chạm vào môi cô ấy, dù chỉ là cái chạm nhẹ, nhưng nhờ vậy tâm tư của tôi cũng được giải bày, thứ cảm xúc trào dâng lạ thường đó chính là tình yêu. Tôi đã yêu cô ấy từ lúc nào không hay biết.

"Anh đừng lo Kaito-sama, tuy chúng ta chỉ mới bên nhau một thời gian ngắn, nhưng em rất kính trọng anh, em thật may mắn khi gặp được một người chủ như anh."

Cô ấy cười và nhìn tôi, thật sự nụ cười này đã hút tôi từ cái lần đầu tiên cô ấy xuất hiện, chúng như thể hơi ấm phát ra từ mặt trời, sưởi ấm cho tâm hồn đang bị đóng băng theo năm tháng này.

Tôi đỏ mặt nhìn sang hướng khác, huyết sáo vẫn vơ đánh trống lảng. Nhưng trông tôi có một sự hồi thúc không hề nhẹ, một cảm giác vừa bồn

chờn vừa nôn nao muốn được thổ lộ với cô ấy. Đúng rồi, tôi phải thổ lộ với cô ấy, nhất định thế.

"À Suki này, tối mai sẽ có lễ hội hoa anh đào Hinami, cô sẽ đi cùng tôi chứ?"

"Dạ có chứ ạ."

"Vậy đi với tôi, tôi sẽ dẫn cô đi mua Kimono."

"Vâng."

Cô nàng mừng tíu tít, đến mức lỗ tai và đuôi mèo hiện lên lúc nào không hay. Ngay tức khắc tôi dùng cái áo khoác trùm lên cô.

"Cái cô này sao lại làm thế?"

"Dạ em xin lỗi thưa Kaito-sama."

"Ôi thật là", tôi lắc đầu cười khố với cô nàng, "thôi chúng ta đi nào, trời cũng sắp tối rồi."

"Vâng", cô ấy đáp, tiện thể tôi kéo tay cô nàng bước một lần nữa trên con đường lát gạch vàng ở dưới chân, bỏ lại sau lưng nơi người mẹ quá cố của tôi đang an nghỉ.

Trong lúc đó, một cơn gió nhẹ thổi qua mát rượi cả một khoảng không. Trên tấm bia mộ, người phụ nữ với mái tóc màu hạt dẻ, ánh mắt xa xăm đang nhìn về phía chân trời, đôi môi vẫn đang lưu giữ lại nụ cười hạnh phúc.

19 giờ 45 phút, trời đã tối mù mịt. Trên khoang tàu chỉ còn lẻ tẻ vài người, trong tờ giấy ghi lịch trình của tôi thì không về trễ tới mức này.

Suki thì đang tựa đầu vào vai tôi ngủ say xưa, hồi này tôi đã phải công cô nàng một đoạn đường dài từ ga Tokyo để qua ga có chuyến Sin-Aomori. Chẳng biết cái thân hình nhỏ con này có chứa cái gì mà nặng thế không biết, muốn gãy cả cái lưng.

"Ôi cá ngon quá đi mất chủ nhân", cô nàng vừa đưa tay xoa xoa vòng tròn vào khoảng không trước mặt vừa nói. Lại ngủ mơ nữa rồi à?

Nhìn cô nàng ngủ thật dễ thương biết mấy, hai gò má hồng hào và căng mịn, đôi môi mỏng màu hồng nhạt uyển chuyển, nếu có thể, tôi muốn được chạm vào bờ môi đó một lần nữa. Tôi thật sự rất muốn thổ lộ với cô ấy, nhất định phải như thế.

Tôi suy nghĩ và nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm cảnh vật đắm chìm trong màn đêm tăm tối đang lướt qua thật nhanh, nhưng nó lại không lạnh lẽo. Bởi nơi đâu có Suki, nơi đó lại ấm áp lạ thường.

Và cứ thế, đoàn tàu đưa chúng tôi về lại nơi bắt đầu.

***

"Này cái cô kia mau lên đi."

"Dạ vâng em xong rồi."

Ôi thật là, sửa soạn cái gì mà lâu thế không biết nữa.

Tôi đứng phía dưới hiên của nhà trọ nói vọng lên, giọng nói của Suki hồi đáp vang vang vách xuống phía dưới. Bỗng điện thoại tôi rung bần bật, nhanh chóng tôi móc nó ra. Người gọi đến là Kenji.

"Alo."

"Sao hôm nay mà nghỉ vậy Kaito ?"

Hôm nay đúng ra là tôi sẽ có ca làm, nhưng đã hứa với Suki đi dự lễ hội nên tôi đành nhờ Kenji chữa cháy, tức thay ca cho tôi.

"Tao có việc bận, nên nhờ mày thay ca cho ấy mà."

"Dẫn cô kia đi chơi à?"

"Ờ thì...", thấy cậu ấy nói trúng tim đen, tôi chỉ biết cứng họng không thể nói gì thêm được.

"Tao đùa thôi, cứ đi đi, chơi vui vẻ nhé!"

"VẬY NHỜ VÀ VÀO MÀY, CÓ GÌ TAO SẼ KHAO MÀY SAU."

"Ok, thống nhất vậy đi."

cạch

Phù, may quá. Tôi đã gửi tin nhắn cho ông chủ tiệm rồi, kể cả cũng gửi tin nhắn cho Kenji, có lẽ cậu ấy đọc rồi nhưng cố tình gọi. Nếu Kenji không làm thay ca này thì tôi sẽ bị trừ lương mất.

"Em xong rồi đây."

Đang bận tay kiểm tra tin nhắn điện thoại, Suki đã đứng sau lưng tôi lúc nào không biết.

Theo phản xạ tôi quay lại, khoảng thời gian dần trôi chậm lại. Gió xung quanh thổi nhẹ nhàng khiến cho khung cảnh càng thêm phần huyền diệu.

Với bộ Kimono Yukata điệu đà trong màu sắc hồng đậm có hoa văn cánh anh đào, bộ đồ vừa khít với cơ thể nhỏ nhắn đó, dây đai cũng mang màu hồng nhưng chúng nhạt hơn một chút thắt ngang hông cô nàng. Mái tóc màu vàng óng mượt được tết lại và búi ngang hơi lệch một bên, trên đó có cài một bông hoa anh đào xoè ra năm cánh.

Nhìn Suki ngất ngậy, như thể cả thế giới sẽ phải cúi đầu trước nhan sắc đẹp tuyệt trần này, dù không cần son phấn, nét đẹp tự nhiên của cô ấy vẫn toát lên một cách dị thường.

"Kaito-sama?"

Cô nàng gọi tên tôi khiến cho bộ não đang đắm chìm trong mơ cảnh bỗng hoạt động lại bình thường, tôi đáp:

"À thì...cô đẹp quá."

Suki đỏ mặt, không rõ là cô vì ngượng hay sao nữa.

"V...vâng...ta đi được chưa ạ?"

Tôi đưa tay đeo đồng hồ lên ngang mắt, cũng đã gần tới giờ lễ hội bắt đầu rồi.

"Chúng ta đi thôi."

"Vâng."

Chúng tôi men theo con đường quen thuộc để đi đến công viên hoa anh đào Hirosaki. Cũng đã 6 giờ 47 phút tối rồi, khoảng 1 tiếng nữa sẽ có pháo hoa, nên tôi muốn đi sớm để tìm được vị trí đẹp nhất ngắm chúng, và chính lúc đó tôi sẽ thổ lộ.

"Tới rồi."

Chúng tôi dừng chân trước cánh cổng, không, nói đúng hơn là hai cái cây hoa anh đào được đính băng rôn chào mừng thay cho cánh cổng. Chúng tôi bước qua nó, cả một dãy bày bán thức ăn và khu vui chơi hiện ra cả một dọc đường. Suki hứng khởi nói:

"Em có thể thử mỗi món một chút được không ạ?"

Cô nói mà đôi mắt long lanh cầu xin, tất nhiên điều đó đã làm tôi mềm lòng.

"Uh, chỉ một ít thôi đây."

"Vâng", vừa dứt lời cô đã tấp vào một hàng cá nướng.

Trong lúc chờ cô nàng mua đồ ăn, tôi cũng tấp vào một gian hàng bán chuông đeo cổ. Một cô gái trẻ tuổi tôi cúi chào rồi nói câu mà có lẽ tôi nói nhiều đến mức nó in sâu vào não.

"Kính chào quý khách, anh cần gì ạ?"

"Để tôi xem đã."

Tiện miệng tôi đáp lại, đồng thời cũng đưa mắt lướt từng dây một. Nào là hình con cá, con gà, con sói, và rất nhiều con khác. Mỗi lần đụng vào hoặc thổi vào chúng thì âm thanh như chuông gió lại phát ra nghe mà vui tai.

"Anh lấy cái này đi."

Một bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào một dây đeo màu đen có hình con mèo béo màu vàng ươm, có vẻ nó làm bằng đồng và nhỏ bằng 1 đốt ngón cái. Nhìn thế mà nó dễ thương phết.

Người vừa chỉ tay vào là Suki, trên miệng cô vẫn đang ngậm cây xiên cá nướng, tay thì đang cầm hai ba xiên các loại đồ ăn khác nhau. Bộ cô ấy không sợ mập à?

Tôi cầm sợi dây có hình con mèo lên, trông nó thật dễ thương.

"Tôi sẽ lấy dây này."

"Vâng, của quý khách là 20 yên."

Tôi lấy tiền ra và trả, đang tính đeo lên cổ thì Suki nói.

"Anh đưa cho em mượn."

Tôi nghe thế nên đưa sợi dây cho cô, Suki đón lấy từ tay tôi. Sau đó cô nàng để mặt dây vào lòng bàn tay rồi nắm lại, đưa lên miệng và thì thầm gì đó.

"Đây, em đã ban phúc cho nó, hi vọng anh sẽ luôn bình an. Anh quay lại để em đeo giúp cho."

"..."

Tôi quay lưng lại, hơi khom người xuống để bằng với chiều cao của cô nàng. Sợi dây được đeo lên cổ nhờ bàn tay ấm áp đó, chiếc chuông gió nhỏ đung đưa trong không trung và phát ra tiếng "leng keng" nghe vui tai.

"Cảm ơn."

"Vâng không có gì đâu ạ."

"Nào chúng ta đi thôi, sắp tới giờ bắn pháo bông rồi", tôi vừa nói vừa kéo tay Suki chen chúc qua dòng người đông nghẹt.

"Cơ mà pháo hoa là gì vậy Kaito-sama?"

"Chút em thấy đi sẽ biết."

Chúng tôi băng qua một dãy phố để đến một khu đất trống gần đây, bởi nơi đó khá trống trải, rất phù hợp cho việc xem pháo hoa và thổ lộ.

Bỗng từ phía sau có hai đứa nhỏ chạy lên, một trai một gái vừa chạy vừa đùa giỡn mà không để ý xung quanh.

beep beep

Từ đằng xa, một chiếc xe tải cỡ nhỏ đang chạy lên với một tốc độ chóng mặt, còn hai đứa trẻ vẫn vô tư đùa giỡn mà chạy qua. Chỉ có cô bé chạy qua tới bên kia vệ đường, còn cậu con trai thì vẫn đang đi qua.

"Cẩn thận."

Trong một khoảng khắc, lòng can đảm trào dâng. Chiếc xe tải chạy chỉ còn cách một khoảng rất nhỏ. Tôi chạy tới và xô cậu bé ra khỏi phạm vi đầu xe tải.

bùm

Một âm thanh va đập phát ra rõ đến rợn người. Toàn thân tôi mất hết cảm giác, hai bên tai ù ù chỉ còn lại tiếng gọi thảm thiết.

"Kaito-sama, Kaito-sama!"

Xung quanh giống như thời gian trôi chậm lại. Chết tiệt, mình vẫn chưa kịp nói cơ mà.

Đầu tôi được nâng lên và gối trên một làn da mềm mại, tuy cảm giác đã mất nhưng làn da này nhất định không thể lẫn đi đâu được.

bùm bùm bùm

Âm thanh của pháo hoa. Tôi muốn nói với Suki điều đó, nhưng môi tôi không thể mở được.

Và từ từ tôi chìm vào một cõi u minh tăm tối, một nơi không có ánh sáng chiếu rọi.

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

Tôi bừng tỉnh, khắp cơ thể bỗng dội lên một cơn đau thấu xương. Dùng tay xoa bóp khắp cơ thể, cơn đau dần được giảm xuống.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh mình, chỉ một màu tối đen như mực. Cho dù trong phòng trọ có cúp điện thì cũng không có tối như thế này, nên tôi loại trừ khả năng mình đang nằm ở nhà.

"Đây là đâu thế này?"

Tôi cố gắng đứng dậy, một cơn đau từ đỉnh đầu dội xuống khiến tôi loạng choạng khụy hẳn xuống.

"Cái quái gì thế này?"

Phải rồi, lúc này hình như mình bị đụng xe. Một tràn ký ức nhạt nhoà chợt ùa về, tôi không rõ mọi chuyện là như thế nào. Dòng ký ức chỉ gợi lên lúc tôi đụng xe mà thôi.

tách, tách

Một vài giọt nước từ đâu đó trong bầu không trung đen như mực rơi xuống gò má của tôi. Tôi đưa tay lên quệt và nếm thử, một vị mặn mặn đan xen đau khổ, đó chính là cảm nhận trong tôi.

Bỗng từ đâu đó trong đầu lại loé lên một đoạn ký ức mờ nhạt, chúng như phim chiếu chậm lướt rõ mồn một qua đầu tôi.

Trong đoạn ký ức tôi chỉ thấy xung quanh là máu, âm thanh của xe cứu thương (cũng có thể là xe cảnh sát), đặc biệt là tiếng khóc của một

người con gái. Thứ âm thanh xé lòng ấy rõ rệt và nổi bật hơn hẳn những tạp âm khác, và người đang khóc là một cô bé tóc dài chấm vai mang màu vàng óng ả, bộ Kimono có hoạ tiết hoa anh đào bị lấm lem bởi những vệt máu đỏ tươi. Người đó không ai khác là Suki.

"Suki..."

Và mọi thứ một lần nữa lại nhuộm màu đen tuyệt vọng.

"Kaito-sama."

Giọng nói này...là của Suki.

Được nghe lại giọng nói đầm ấm tựa chan hoà ánh dương, cứu rỗi tâm hồn tôi đang bán loạn do chìm trong một bầu khung cảnh tối tăm.

"Suki, em ở đâu?", tôi cố gọi lớn để níu kéo cái âm giọng ngọt ngào đó.

"Em ở đây Kaito-sama."

Từ trên cao, một cột sáng rơi xuống nền đất phía dưới. Và từ chỗ đó, một thiếu nữ mặc bộ Kimono truyền thống mà theo tôi biết chắc cũng phải từ thời Edo. Thân hình nhỏ nhắn được ôm gọn lại, bộ đồ mang màu trắng tựa tuyết lạnh, kèm đó là những đường viền màu đỏ chạy dọc cả bộ đồ và lả tả những sợi dây nhỏ xung quanh như kiểu tuyết nhuộm màu máu, nhưng nhờ vậy mà nó khiến cho bộ đồ nổi bật trong mắt tôi. Từ dưới nhìn lên phải nói là chẳng khác gì tiên nữ giáng trần vậy. Cặp tai thú và đuôi mèo thì được đeo cho hoa anh đào đủ năm cánh.

Nói đoạn, cô nàng đặt chân xuống nền đất được cột sáng trên cao chiếu rọi.

Ngay lập tức tôi chạy đến chỗ Suki, nắm chặt lấy hai bàn tay tưởng như được ngâm trong tuyết. Chúng cực kì lạnh.

"Suki, anh đang ở đâu thế này?"

"..."

Cô ấy không trả lời, không những thế còn tránh mặt đi chỗ khác, tôi biết cô đang khóc. Bởi những giọt nước mắt đang rơi tí tách lên hai mu bàn tay của tôi đang nắm chặt tay cô.

Tôi đưa tay xoa gò má của cô, lúc này chúng thật ẩm ướt do nước mắt rơi ra và lăn dài xuống hai đôi má dễ thương này.

"Em đừng khóc, nói cho anh nghe nào", tôi lấy ngón tay gạt đi hàng lệ đang còn vướng lại nơi khoé mi cô nàng, đồng thời cũng nở một nụ cười thật tươi.

Cô nàng mếu máo nói với giọng run run:

"Em không sao, khó khăn lắm em mới tìm được anh..."

"Chuyện là thế nào? Anh chỉ nhớ mình bị đụng xe thôi."

"Anh đưa đầu lại đây."

Tôi bất giác nghe theo lời Suki, đưa cái đầu còn đang mơ hồ lại gần cô. Suki đưa một tay lên và đặt trên má của tôi, bàn tay lạnh giá khiến cho tôi không khỏi rùng mình.

vụt

Khung cảnh xung quanh thay đổi dần, giờ đây màu đen tăm tối được thay bằng bốn vách tường được sơn màu trắng toát, xung quanh được bày biện những loại máy mà theo tôi nghĩ chỉ có ở bệnh viện.

Và khi tôi đưa mắt nhìn về phía gian giữa căn phòng lớn. Tôi đang nằm đó, vây quanh là những người mặc áo trắng và trùm kín từ trên xuống dưới, một người đàn ông đang dùng một loại máy mà theo tôi nghĩ là máy xung nhịp tim. Lúc này tôi mới nhận ra đây là phòng phẫu thuật trong một bệnh viện nào đó.

Và ông bác sĩ ra sức dùng cái máy đó ép lên lòng ngực tôi, tôi có thể thoáng thoáng nghe được tiếng "tăng điện áp lên" từ miệng của ông ta.

"Đây là...mình ư?"

Bầu khung cảnh xung quanh trôi chậm, như thể mình đang đắm chìm trong hư cảnh và thực tại, điều đó khiến tôi cảm thấy cực kì mơ hồ.

Cho đến một lúc sau, ông bác sĩ đi đến chỗ một cô y tá, cô ấy đang giữ trên tay một cuốn sổ và cây bút. Tuy là bị lẫn lộn giữa mơ và ảo, thế nhưng tôi vẫn nghe được giọng ông bác sĩ nói với y tá, từng chữ một:

"Bệnh nhân qua đời do tai nạn, nguyên nhân chết là bị một vết nứt sọ dài từ đỉnh đến sống mũi khoảng một gang tay, gãy đốt cột sống thứ 3. Thời gian tử vong là 17:54, ghi vào đi."

Vụt

Và một lần nữa, âm thanh nghe như một cơn gió thổi qua đưa tôi về lại bầu không khí tối âm u, và Suki vẫn đang ngồi đó, đôi tay lạnh buốt vẫn được đặt trên má.

"Chuyện gì thế này?"

"...anh, đã chết."

Suki nói nhưng vẫn cúi gằm mặt xuống, không rõ là tránh để tôi nhìn những giọt nước mắt hay vẻ mặt đau thương đang lộ rõ trên mặt cô nàng.

"Không..."

Tôi thất thần, buông thõng hai tay xuống nền đất phía dưới, đầu cũng đồng thời cúi xuống, không biết nói gì hơn.

Giờ đây, xung quanh vẫn mang khí sắc u ám và tĩnh lặng, chẳng khác cõi âm là mấy. Có lẽ chỉ thiếu hai gã lính gác đầu trâu mặt ngựa nữa thì nó đã trở thành địa ngục đúng nghĩa rồi.

"Đây...rốt cuộc là đâu?"

Suki im lặng hồi lâu, đoạn cô đáp:

"Đây là nơi chứa đựng tiềm thức của anh, anh chỉ vừa chết được cách đây vài phút. Đối với thời gian ở đây thì bên kia trôi chậm rất nhiều...thế nên..."

"Thế nên sao?"

"Vẫn có thể cứu được anh!"

Tôi ngạc nhiên, nếu không phải đang cố kìm lại thì tôi đã hét toáng lên rồi.

"Làm...sao để cứu anh...?"

Suki không trả lời, chỉ đưa đôi mắt đăm chiêu nhìn về khoảng không trống rỗng trước mắt. Trong đôi mắt màu nâu đậm của cô tôi thấy ánh lên nỗi tuyệt vọng và đau khổ, đoạn cô nói với chất giọng có phần trầm xuống:

"Em sẽ truyền cho anh dương khí, lúc đó chúng sẽ khiến cho thể xác của anh hồi phục, và đồng thời cũng sẽ chữa lành mọi vết thương."

"Ồ, thế thì tốt quá", tôi réo lên với giọng mừng rỡ, đồng thời cũng nắm chặt lấy hai đôi tay đang băng giá của cô nàng. À, mình vẫn chưa thổ lộ với

cô ấy, khi tỉnh lại mình phải nói ngay mới được, nhất định phải thế.

"Nào anh đứng lên đi."

Nghe theo lời Suki, tôi đứng hẳn lên.

"Giờ anh hãy đứng im, em sẽ niệm chú."

"Uh..."

Tuy mừng là thế, nhưng tôi không hiểu sao lại cảm thấy Suki đang gánh lấy phần buồn thay cho tôi vậy. Cô không hề cười dù chỉ là một cái suốt cuộc nói chuyện.

Dần tôi cảm thấy có gì đó rất kì lạ, một sự bất an đang dần dâng lên trong lòng.

"Xin Người, vị thần của sinh mạng. Hãy buông xót lòng thương, con xin trao ngài tấm thân để hồi sinh Kaito, Kaito Mukosuki."

bụp

Một tiếng nổ vui tai kèm với làn khói trắng nhẹ toả ra từ dưới chân, những đốm sáng màu vàng nhẹ bay lả tả dần lên không trung khiến cho cảnh sắc sáng bừng lên.

"Đẹp quá."

Tôi trầm trồ ngạc nhiên ngắm nhìn những đốm sáng tựa con đom đóm đang dần bay lên trên. Tôi cũng cảm thấy cơ thể mình nhẹ lạ thường, như thể một làn gió mát đang thổi vào bên trong từng mao mạch đến thớ thịt khiến chúng tạo cảm giác thoải mái vô cùng.

"Cảm ơn..."

"Suki em nhìn này...Suki?", tôi thất thần nhìn cô. Một nửa phần dưới của cô...

...đã biến mất.

Chỉ còn lại những hạt sáng đang toả ra thay cho đôi chân nhỏ đó.

Khi Suki ngã khụy xuống, tôi nhanh chóng chạy đến nâng cô dậy và ôm chặt vào lòng.

"Em bị sao thế này Suki?"

"Em không sao đâu...", giọng cô thều thào, "em chỉ là hiến thân mình cho thần linh để hồi sinh anh thôi mà."

"Tại sao em lại ngu ngốc thế hả? Sao em lại hi sinh vì anh chứ?", tôi nước mắt chan hoà, nhìn Suki đang nở trên môi với nụ cười không rõ là mãn nguyện hay tiếc nuối.

"Không sao đâu, rồi theo thời gian em cũng sẽ được thần linh ban phúc để chuyển kiếp, tiếp tục làm thần mèo mà."

"Nhưng anh không muốn mất em...", tôi gào lên, "bởi vì anh yêu em Suki...anh yêu em nhiều lắm. Dù là gặp nhau trong một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng anh đã yêu em từ lúc nào không hay. Anh muốn thổ lộ, nhưng chưa kịp thì...."

Tôi dừng lại, bởi bàn tay Suki lúc này không còn lạnh nữa mà đã trở nên ấm áp lạ thường. Và chúng đang được đặt trên má trái của tôi.

"Em cũng rất yêu anh, em cũng muốn nói lắm. Nhưng sợ anh la nên em không dám mở lời..."

"Sao em ngốc thế hả? Xin em, anh yêu em, nên..."

...đừng vì anh...

mà biến mất..."

Tôi cố nói thành lời, nước mắt vẫn tuôn thành dòng theo má lăn xuống và rơi lên bờ má căng mịn của Suki.

Nhưng...

Phần ngực trở xuống của cô ấy không còn nữa, thay vào đó là những đốm sáng.

"Phải có cách nào khác chứ, anh không muốn thế này đâu Suki!"

Suki nhẹ cười, nụ cười chan hoà ánh nắng ban mai, đôi môi nhỏ vẫn đang khẽ run khiến cho những hạt nước mắt của tôi lăn vào nơi đó.

"Cảm ơn anh...vì đã cho em quần áo."

"Cảm ơn anh...vì đã cho em nơi ở."

"Xin lỗi anh...vì đã gây biết bao nhiêu là rắc rối cho anh."

"Xin lỗi anh...vì đã không nghe lời anh."

Giọng cô yếu dần, tuy thế tôi vẫn cố nghe cho rõ.

vụt

Nơi Suki đang nằm...

...cô đã biến mất hoàn toàn khỏi đôi bàn tay của tôi, nơi đó vẫn còn lại hơi ấm, hơi ấm của người con gái mà tôi yêu thương nhất. Những đốm sáng màu vàng nhẹ toả ra từ cơ thể đã biến mất của cô ấy dần bay lên bầu không trung tối đen trên đầu.

Đâu đó tôi vẫn thoáng nghe thấy âm giọng của cô:

"Cảm ơn anh...đã cho em cuộc sống và tình yêu thương này, em yêu anh, Kaito-sama."

"Khôôôôôông!"

Tôi hét lên, cúi người xuống ôm chặt trái tim cảm tưởng như bị bóp nghẹt trong lòng ngực.

EM KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT EM KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT

EM KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT EM KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT
EM KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT EM KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT EM
KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT EM KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT EM
KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT EM KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT EM
KHÔNG ĐƯỢC BIẾN MẤT!!!!!!

"Kaito, Kaito tỉnh lại đi."

Tôi từ từ bị kéo ra khỏi cái không gian u ám đó bởi một giọng nói quen thuộc. Tôi dần mở mắt, trên hàng mi, cảm giác đôi mắt vẫn ướt đẫm do những hạt lệ rơi ra...

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

"Cảm ơn anh...vì đã cho em quần áo."

"Cảm ơn anh...vì đã cho em nơi ở."

"Xin lỗi anh...vì đã gây biết bao nhiêu là rắc rối cho anh."

"Xin lỗi anh...vì đã không nghe lời anh."

"Không được..."

"Cảm ơn anh...đã cho em cuộc sống và tình yêu thương này, em yêu anh, Kaito-sama."

"Kaito, Kaito tỉnh lại nào!"

"Hử?"

"Bộ tối qua mà không ngủ à ?"

"Haizz, bận làm cái bài luận văn nên có ngủ được miếng nào đâu."

"Khổ thật nhỉ? Sao mà không như tao học hết năm cuối rồi đi làm luôn?"

"Đều là do ba tao đấy."

"Hừm", Stukasa thở dài rồi đưa ly cà phê đang uống dở lên môi.

Đã hai hôm tôi không ngủ rồi, thời gian bây giờ là lúc giao mùa giữa mùa Đông và mùa Xuân nên cũng là lúc bọn sinh viên năm hai đại học

chúng tôi bắt đầu làm bài thi cuối năm để lên lớp. Quả nhiên thật sự rất khó khăn, nhưng cũng nhờ ba và cô Mizuki giúp đỡ nên mọi việc đều ổn thoả.

"Này, tao được hai công ty mời đi phỏng vấn đó", Kenji vận trên người bộ vest đen có cà-ra-vát màu rêu, mái tóc giờ đây đã không còn rối xù lên như hồi cấp 3 nữa mà đã được chải gọn gàng lại. Cậu chàng sau khi tốt nghiệp cấp 3 thì đã theo chân ba học nghề, tôi không nhớ rõ nó là nghề gì, nhưng hình như là theo khuynh hướng về kỹ thuật xe hơi. Sau khi bỏ hai năm theo chân ba mình học tập thì cậu ấy đã bắt đầu đi tìm việc làm.

"Chậc", Stukasa tạch lưỡi lắc đầu, "mày sướng rồi, giờ tao phải trông nom cái sự nghiệp của ông già, chứ không tự do như mày."

Cái "sự nghiệp" mà Stukasa nói đến là cả một xí nghiệp xây dựng lớn mang tên "Okinawa" của bố cậu ta tạo dựng. Cậu bảo rằng bố cậu ấy muốn cậu phải nối nghiệp nên đã bị bắt, à không, là bị ép theo học nghề của ông ấy.

"Thế còn mày thì sao Kaito?", cả Kenji lẫn Stukasa đều chĩa ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc về phía tôi. Vì bị nhìn như thế nên tôi hơi lúng túng, nhưng không vì thế mà để lộ cảm xúc ra ngoài, tôi đáp:

"Tất nhiên là theo chân sự nghiệp của ba tao rồi."

Tất nhiên, sau khi tôi tốt nghiệp cấp ba, ông già tôi đã vạch cả một con đường đúng nghĩa từ "tương lai sáng lạng" trước mắt, tôi chỉ có việc bước theo mà đi thôi. Tuy lúc đầu tôi không muốn đi theo cái ngành nghề của ông, nhưng sau này ông ấy lẫn cô Mizuki khuyên bảo nên tôi đành chấp nhận và bước đi.

Rinh, rinh

Tiếng chuông từ điện thoại tôi đặt cạnh réo liên hồi. Dòng chữ người gọi đến được đề lên trên đó là Mizuki. Tôi nhắc điện thoại lên và áp vào tai:

"Kaito đấy à?"

"Vâng, có gì không dì?"

"À, dì có việc muốn gặp con, đến chỗ cũ nhé?"

"Vâng."

"Ok, vậy năm phút nữa dì sẽ tới đó."

cách

Tôi tắt rồi đứng lên nhìn hai thằng bạn ngày nào còn loi chơi giờ đây đều đã trưởng thành theo thời gian.

"Thôi, tao có hẹn, gặp chúng mày sau nhé?"

"Uh, tao cũng phải sửa soạn để chuẩn bị đi phòng vấn rồi", Kenji đáp, "đi đi, để chiều này tao trả."

"Vậy tao đi đây", tôi đưa ly cả phê sữa pha ngọt cho một nốc hết ly, đầu thế lẳng phí được, "chiều sau tao sẽ trả."

"Ok."

Tôi vẫy tay hai thằng bạn, cất gót rời khỏi quán cà phê yên tĩnh.

5 giờ 45 phút chiều, khí trời đã bắt đầu chuyển sang màu cam, mặt trời le lói cố đi xuống để nhường chỗ cho mặt trăng. Không khí cũng bắt đầu lạnh dần, khoảng thời gian chuyển mùa từ đông qua xuân tuy không lạnh cắt da thịt nhưng cũng đủ để run cầm cập rồi.

"Sao dì ấy chưa tới nhỉ?", tôi thắc mắc. Nãy giờ cũng đã 15 phút trôi qua, chả rõ là dì ấy có đến không nữa?

Một bông hoa anh đào bỗng rơi ngang qua tầm mắt của tôi.

Gì thế này? Hoa anh đào vào lúc này thì chỉ có nở nụ thôi, chứ chưa hề có một bông nào. Chưa kể đến là ở chỗ tôi đứng không có lấy một cây hoa anh đào, rốt cuộc nó từ đâu ra?

"Kaito-sama..."

Hừ, lại là nó nữa, giọng nói của một thiếu nữ lâu lâu cứ vang vọng trong trí óc tôi, không tài nào tôi biết được nó phát ra từ đâu. Nhưng mỗi lần nó phát ra như thế thì đầu tôi lại ong lên như thể bị ai đó đánh vào đầu.

"Kaito, để con đợi lâu", Dì Mizuki chạy đến, thở hỗn hển một cách khó nhọc, "vì kẹt xe quá nên dì đến hơi trễ, cho dì xin lỗi."

"Dạ không sao, chúng ta đi mau thôi, trời lạnh quá."

"Ok, ta đi nào."

"Cho hai chai bia và một đĩa bạch tuộc nướng nhé chủ quán."

"Vâng có ngay."

Tiếng ông chủ quán vang dội từ phía bếp trong vọng ra. Hiện giờ chúng tôi đang ngồi ở một quán nhậu phải nói là hết sức bình dân, ở đây đồ ăn vừa ngon và vừa rẻ nên nó khá đông, nhưng chả hiểu sao hôm nay lại vắng lạ thường, chỉ có lẻ tẻ hai ba bàn thôi.

"Bia của anh chị đây."

Một cô phục vụ đã quá tuổi xuân bưng hai chai bia đặt lên bàn kèm với đĩa bạch tuộc nướng, mùi hương của nó bốc lên ngào ngạt cả một không gian.

"Sao dì lại gọi con ra?", thấy dì Mizuki đang ngồi thờ thẩn nhìn ở ngoài đường, tôi đành bắt chuyện trước.

Như thế bị kéo ra khỏi suy nghĩ, dì quay phắt lại túm lấy chai bia và đưa lên miệng tu một hơi.

"Khà, đã khát quá."

"Dì vẫn chưa thay đổi được à?"

"Thay đổi gì cơ chứ, chỉ cần sống hết mình là được rồi."

Tôi cười cười, nhìn vào cái nhẫn màu vàng óng ánh đang đeo ở ngón áp út, tôi hỏi dồn:

"Lại cãi nhau nữa rồi à?"

"Sao con biết?"

"Thì khi dì cãi nhau với chồng xong lúc nào cũng kêu con ra đây mà!"

"Hi hi."

Dì Mizuki đã lấy chồng vào mùa thu năm trước, lúc trước khi còn học ở trường, mãi tôi mới biết là dì chưa có chồng. Và lý do dì chưa lấy chồng là vì lo cho tôi, mãi đến sau này, tôi đã phải khuyên bảo đủ điều thì dì ấy mới chịu đi lấy chồng.

Dì Mizuki quả thật cũng rất may mắn, lấy được một người chồng vừa có sự nghiệp thành đạt vừa tốt bụng, tuy là thế hai vợ chồng vẫn hay cãi nhau. Và tôi là người bị dì lôi đầu ra cái địa điểm này sau cuộc cãi vã, rồi từ đó chỗ này biến thành nơi quen thuộc của chúng tôi, nơi mà hai chúng tôi chia sẻ đủ điều.

"Lại vì chuyện gì mà cãi nhau vậy?"

"À, không có gì to tát đâu, dì lỡ quên giặt đồ lót cho anh ấy nên bị la ấy mà, haha."

"Ôi thật là..."

Tôi lắc đầu chả biết nói gì hơn. Thuận tay đưa lên môi uống một ngụm bia mát lạnh, chả hiểu sao ngoài trời lạnh mà lại uống bia lạnh, nhưng khi bia đi vào trong ruột lại cảm thấy ấm áp lạ thường.

"Hôm đó hên quá nhỉ?"

Bị hỏi bất ngờ, tôi lúng túng trả lời:

"Lúc nào ạ?"

"Thì là lúc con bị đụng xe đấy."

"À..."

Cái việc mà dì ấy đang nhắc đến xảy ra cách đây hai năm, hôm đó là vào ngày lễ hội, vì cứu một thằng nhóc mà tôi đã bị xe đụng. Sau khi tỉnh lại, tôi mới biết mình rất may mắn khi xương sọ bị nứt bồng hồi phục lại như chưa hề bị gì, kể cả xương cột sống của tôi. Không biết nên gọi là hên hay nên gọi là phép màu nữa?

"À, giờ dì mới nhớ. Sao khi không lại la lên thế, con cứ nói gì là "em không được biến mất, rồi anh yêu em..", con mơ thấy gì à?"

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, bởi đến chính tôi còn chả biết mình mơ thấy gì mà.

"Dạ con cũng không nhớ nữa dì ạ!"

"Uh."

"Con học hành thế nào rồi?"

"Tất nhiên là ổn rồi."

"Fufu, đừng có mà để trượt vỏ chuối nghe chưa con", dì vừa nói vừa cười.

"Không có chuyện đó đâu."

Thật là, sắp thi rồi mà lại nói chuyện xui xẻo thế không biết. Tôi đành lắc đầu cười khỗ.

Và cứ thế cuộc trò chuyện của chúng tôi diễn ra mãi không có hồi kết.

Rảo bước trên con đường quen thuộc, thành phố Aomori lúc này chìm vào một hư cảnh mờ ảo. Làn sương khói vào buổi đêm lan toả được ánh đèn đường chiếu rọi khiến cho mọi thứ lung linh huyền ảo, chả khác gì lạc giữa chốn mộng mơ là mấy.

Lê bước chân nặng nhọc qua dòng xe cộ đông đúc để đi vào đường trong cạnh công viên Hirosaki.

Không khí se lạnh nhưng không đến nỗi nào. Vẫn trên con đường này, mọi thứ dường như không thay đổi gì theo thời gian. Vẫn những toà nhà cao tầng đó, và vẫn nơi đó...

Tôi dừng bước trước một con hẻm, nơi chật hẹp không có lấy một ánh sáng chiếu rọi. Mỗi khi tôi đi ngang qua đây, cảm giác như có gì đó níu lại nơi này, một cảm giác rất quen thuộc.

Quả thật, kể từ khi tôi tỉnh lại từ vụ đâm xe, lúc nào tôi cũng thấy trống rỗng đến kỳ lạ. Một cảm giác thiếu vắng một hình bóng ai đó, một hình bóng của thiếu nữ.

Phải chăng đây là ký ức mờ nhạt? Tôi cũng không biết và cũng không muốn tìm hiểu về nó. Phải chăng mình thật sự không muốn tìm hiểu về nó?

Tôi lấy tay gõ lên trán và đi tiếp, bỏ lại phía sau lưng con hẻm nhỏ đó.

***

"Ầy lại nữa rồi."

Tôi lắc đầu, đồng thời cũng vò tờ giấy viết về chuyên đề "nhân sinh và tâm lý xã hội loài người" đang làm, kỳ hạn thuyết trình đã sắp tới rồi.

Tôi ngã lưng ra ghế, nhìn lại căn phòng đã ở trọ hơn 4 năm trời. Mọi cảnh vật đều không có gì thay đổi nhiều, chỉ có thứ duy nhất thay đổi là tôi, một gã đàn ông lúc này đã 22 tuổi.

4 năm thấm thoát trôi qua thật nhanh, nếu nghĩ kỹ lại thì tôi cũng đã khá già rồi nhỉ?

Sau khi tốt nghiệp đại học nhân văn, tôi theo ba đi công tác rất nhiều chỗ. Và cuối cùng, nơi làm việc tốt cuộc cũng đã có chi nhánh tại Nhật, Aomori. Chi nhánh đó cách chỗ tôi ở chỉ có một dãy phố, nên tôi ở tại đây luôn mà không chuyển đi nữa.

Trong lòng thấy bức rứt lạ kỳ, tôi bước ra và mở cánh cửa sổ của căn phòng. Không khí mùa xuân tràn vào khắp gian nhà nhỏ nhắn, cảm giác thoải mái vô cùng. Thế nhưng...

Một lần nữa, cảm giác thoải mái lại bị chen giữa bởi một cảm giác thiếu vắng, và một hình bóng của một thiếu nữ tóc vàng mang thân hình nhỏ nhắn lướt qua đầu.

Cảm giác này có lại từ khi tôi chia tay mối tình đầu của mình, đó là một cô nàng nhí nhảnh làm chung với tôi ở chỗ làm thêm. Nguyên do chia tay là vì tôi đi công tác cùng ba quá nhiều mà không thèm ngó đến cô nàng. Và thế là chúng tôi chia tay cách đây 2 tháng, chấm dứt mối tình đầu tiên mang bao đau khổ, ngậm ngùi sau 10 tháng bên nhau.

Hay là mình nên đi dạo nhỉ? Thời tiết đẹp thế này mà không đi dạo thì tiếc biết mấy.

Và tôi đã gạt phăng mọi suy nghĩ vẩn vơ trong đầu rồi bước ra khỏi căn phòng.

Vừa đi vừa vờn vai, tràn không khí mát rượi tràn vào phổi và được dẫn đi khắp cơ thể, cảm giác nhẹ nhõm hẳn.

Nhưng sự nhẹ nhõm đó đã kết thúc khi tôi dừng chân trước một gốc cây hoa anh đào. Tại nơi đây, tôi đã nói chuyện với một ai đó, người mà tôi không biết đó là ai và cũng chả rõ mình nói chuyện gì.

Mọi thứ cứ luẩn kuẩn khiến tôi rất mệt mỏi, rốt cuộc hình bóng người đó là ai cơ chứ?

Đã nhiều lần tôi ngồi yên vị một nơi yên tĩnh nào đó và cố nhớ cho được cái bóng hình đó cuối cùng là ai, nhưng tất cả vẫn đi vào ngõ cụt.

"Mẹ ơi, bé mèo dễ thương quá."

Đang đứng trôi lững lờ giữa dòng suy nghĩ mông lung. Thì giọng một cô bé nào đó kéo tôi tỉnh lại.

Đưa mắt nhìn về phía nơi phát ra giọng nói dễ thương đó. Một cô bé tóc màu vàng óng chấm vai, thân hình nhỏ nhắn của một học sinh tiểu học nhưng lại toát lên vẻ thiếu nữ xinh đẹp lạ thường. Nước da mang màu trắng tựa như tuyết đầu mùa, làn gió mạnh thổi cho hoa anh đào bay mang sắc hồng phấp phới trộn lẫn với làn da đó khiến cho em ấy càng toát lên vẻ thiếu nữ tuổi mới lớn.

"Giống quá...", tôi đứng chết trân, ngắm nhìn nhan sắc xinh đẹp đó. Cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng, tôi muốn đến bắt chuyện với em ấy. Đó là một sự thôi thúc đang diễn ra trong tim.

Nhưng ngay khi tôi vừa có ý định bước đến, thì một cô gái cũng mang mái tóc màu vàng bước đến và nắm lấy tay em ấy rồi nói:

"Nào đi nào, mẹ dẫn con đi ăn kem nhé."

Lại một lần nữa tôi bất ngờ toàn tập, chả rõ là do tôi ảo tưởng hay nhìn về góc độ này thấy vậy. Người phụ nữ đó rất giống mẹ của tôi.

"Vâng", tiếng đáp của cô bé ấy lạnh lạnh trong trẻo vang lên trong bầu không khí ấm áp ngày xuân.

Và tôi cứ đứng đó, nhìn nụ cười tươi toả nắng của hai người họ cho đến khi khuất hẳn trong dòng người đông đúc trước mắt.

Phải chăng đây là mơ...

"..."

Tôi nhếch khoé miệng cười thầm.

Sau đó cất gót quay đi.

Trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, cảm giác nặng trĩu bởi hình bóng người con gái mang mái tóc vàng ươm đã tan biến, thay vào đó là nụ cười của cô bé lúc nãy. Một nụ cười mang đầy sức sống mãnh liệt, một nụ cười đẹp đến mức tôi không có lời nào mà tả lên được.

Và tôi cứ thế bước đi trên con đường trải đầy cánh hoa anh đào. Cảm thấy hạnh phúc thật đấy.

leng keng

Âm thanh vui tai rung động nhẹ không khí xung quanh. Làn gió nhẹ nhàng thổi qua cái chuông nhỏ hình con mèo màu đồng được đeo trên cổ tôi khiến nó phát ra âm thanh như chuông gió.

Một âm thanh thật hay...

Một âm thanh...

Của sự mãn nguyện.

Hết.

Trích lời từ tác giả:

"Dù cho có là thần linh hay là phàm nhân đi chăng nữa. Nếu duyên số trời đã định thì ắt sẽ gặp lại nhau."

THẦN MÈO

Dojin Kun

www.dtv-ebook.com

Lời bạt

Phù, cuối cùng cũng đã kết thúc một bộ truyện nhé? Thề luôn tôi cố gắng lắm mới có thể viết cho hoàn thành luôn bộ này đây! Và đây cũng là bộ mà tôi tâm đắc nhất trong đam mê của mình!

Nói về nội dung có thể mọi người sẽ liên tưởng đến ngay về cái kết của ông tác giả Shinkai Makoto nhỉ? Có lẽ một phần tôi bị ảnh hưởng ít nhiều từ hai bộ Light Novel đình đám của ông, thế nên tôi thử sức với chất văn giống vậy!

Project này lẽ ra không phải thể loại tình cảm này đâu! Cô nàng mèo Suki này đáng lý sẽ có mặt trong một bộ Fantasy và có hơi chút mùi Isekai mang tên "New hero in the anihuman world". Nhưng hôm đó chả hiểu tôi ngồi nghĩ gì mà đã tạo một lèo cái cốt truyện của bộ "thần mèo" này!

Tôi cũng đã tính viết thêm một phần phụ truyện nữa nói về after life của Suki, nhưng tôi nghĩ với cái kết thế này thì thật ko đáng tí nào!

Nhưng dù gì cũng cảm ơn các quý độc giả đã ủng hộ tôi trong thời gian vừa rồi. Cảm ơn các bạn rất nhiều.

Tháng 12 năm 2017

Matskuki Dojin

Table of Contents

[Mục lục](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[Lời bạt](#)